

บทความวิจัย

วิธีชีวิตชาวเกาหลีเหนือภายใต้การปกครองของตระกูลคิมค.ศ.1953-2011

โดย

นางสาวเอื้อการย์ วาทหงษ์

รหัสนักศึกษา 05540670

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรพร ภู่งศ์พันธุ์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อหัวข้อบทความวิจัย	วิถีชีวิตชาวเกาหลีเหนือภายใต้การปกครองของตระกูลคิมค.ศ.1953-2011
ชื่อนักศึกษา	นางสาวเอื้อการย์ วาทหงษ์ รหัสนักศึกษา 05540670
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วรพร ภู่งศ์พันธุ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ เพื่อศึกษาระบบคอมมิวนิสต์ของประเทศเกาหลีเหนือและวิถีชีวิตของชาวเกาหลีเหนือภายใต้การปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ของตระกูลคิม หลังจากทั้งสองเกาหลีได้แยกเป็นสองประเทศและได้ก่อตั้งประเทศในปี 1948

จากผลการศึกษาพบว่าระบอบคอมมิวนิสต์ของเกาหลีเหนือตั้งอยู่ภายใต้แนวคิดลัทธิจูเช่ที่คิดด้วยตัวเอง เชื่อในขีดความสามารถของตนเอง ผู้นำสูงสุดของเกาหลีเหนือปกครองประเทศด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ภายใต้แนวคิดลัทธิจูเช่ต่อมายังคิมจองอิล ตลอดระยะเวลาที่เกาหลีเหนืออยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลคิมเกาหลีเหนือต้องประสบกับปัญหาสภาวะอดอยากจากการที่สหภาพโซเวียตที่เคยให้ความช่วยเหลือล่มสลายและเงินหันมาใช้เศรษฐกิจทุนนิยม จากการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ที่ล้มเหลวทำให้ในสมัยคิมจองอิลต้องเพิ่มความเข้มงวดมากยิ่งขึ้นเพื่อป้องกันการลุกขึ้นต่อต้านของประชาชน มีการสร้างค่ายกักกันเพื่อขังนักโทษทางการเมืองที่มีความเห็นขัดแย้งกับระบบการปกครอง ทั้งระบอบการปกครองที่เข้มงวดและปัญหาขาดแคลนอาหาร จึงทำให้ประชาชนชาวเกาหลีเหนือบางส่วนตัดสินใจหนีออกมาเพื่อไปยังประเทศเกาหลีใต้

วิถีชีวิตชาวเกาหลีเหนือภายใต้การปกครองของตระกูลคิม ค.ศ. 1953-2011

หลังจากสิ้นสุดยุคสงครามเย็นประเทศส่วนใหญ่ในโลกมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยและระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม จะเหลือเพียงไม่กี่ประเทศที่ยังคงเป็นการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ หนึ่งในนั้นคือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี หรือเกาหลีเหนือซึ่งถือได้ว่าเป็นประเทศที่ลึกลับและโลกให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เกาหลีเหนือมีการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์เต็มรูปแบบ มีผู้นำสืบทอดโดยสายเลือด ผู้นำคนปัจจุบันคือคิมจองอึน ทั้งโลกรู้จักเกาหลีเหนือในฐานะของประเทศที่มีแสนยานุภาพทางการทหารสูงสุดประเทศหนึ่ง ประชากรเกือบร้อยละห้าเป็นทหาร มีการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์อย่างต่อเนื่อง ในขณะที่อีกมุมหนึ่งของประเทศคือความอดอยาก หนึ่งในสามของประชากรขาดอาหารอย่างรุนแรงเพราะการกระจายทรัพยากรอย่างไม่ทั่วถึงโดยรัฐ จากการที่สหภาพโซเวียตที่เคยให้ความช่วยเหลือล่มสลายและเงินหันมาใช้เศรษฐกิจทุนนิยม

ผู้นำคนแรกของเกาหลีเหนือคือคิมอิลซุง ที่ชาวเกาหลีให้ความศรัทธาเป็นอย่างมาก เกาหลีเหนือในยุคของคิมอิลซุงมีความเจริญก้าวหน้าตามระบอบคอมมิวนิสต์ จนกระทั่งเมื่อต้นทศวรรษ 1990 หลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียต พันธมิตรที่เคยช่วยเหลือกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ในอดีตด้วยน้ำมันเชื้อเพลิงราคาถูก ระบบเศรษฐกิจอันทรุดโทรมและไร้ประสิทธิภาพของเกาหลีเหนือก็พังพินาศตามไปด้วย ในสมัยคิมจองอิล ดูเหมือนว่าระบบคอมมิวนิสต์จะเพิ่มความเข้มงวดมากขึ้น ท่าทีของท่านผู้นำที่แสดงออกมาเป็นปรปักษ์กับประเทศโลกเสรี เชื่อมมั่นในระบอบการปกครองและยังคงพยายามที่จะบริหารประเทศตามแนวทางที่คิมผู้พ่อวางไว้ให้ตั้งแต่ ค.ศ. 1950 แต่ก็ไม่สามารถทำให้ประชาชนภายในประเทศมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นได้ เมื่อท่านผู้นำสนใจที่จะพัฒนากองทัพมากกว่าปากท้องของประชาชน

ชีวิตในประเทศที่มีอิสระเสรี ทั้งทางความคิดและการแสดงออก คงเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจความเป็นอยู่ภายใต้กรอบความเข้มงวดของระบอบคอมมิวนิสต์สมบูรณ์แบบ คำว่าเสรีภาพแทบจะหาไม่ได้จากประเทศนี้ เพราะประชาชนเกาหลีเหนือถูกควบคุมโดยรัฐบาลในทุกรูปแบบไม่ว่าจะเป็นเรื่องชีวิตประจำวัน อาหารการกิน หรือแม้กระทั่งความคิด ในเกาหลีเหนือไม่มีอินเทอร์เน็ต โทรทัศน์มีเพียงแค่ช่องข่าวและเปิดเพลงปลุกใจสลับกับการกิจที่ท่านผู้นำได้ทำเพื่อประชาชนเกาหลี โอวาทของท่านผู้นำและบทสรรเสริญท่านผู้นำอยู่ตลอดเวลา ทุกบ้านจะต้องติครูบของท่าน

ผู้นำทั้งสองเอาไว้ ชาวเกาหลีเหนือถูกสอนให้จงรักภักดี ศรัทธา และเชื่อมั่นในตัวท่านผู้นำตระกูลคิมเปรียบเสมือนพระเจ้าของเรียกได้ว่าทุกลมหายใจเข้าออกจะมีแต่ท่านผู้นำเสมอ มีการควบคุมสื่อเพื่อโฆษณาชวนเชื่อในประเทศให้รู้สึกว่ เกาหลีเหนือเป็นประเทศที่ดีที่สุดในโลก ในเกาหลีเหนือจะมีสายลับอยู่ในทุกที่หากมีใครที่คิดไม่รักดีต่อท่านผู้นำหรือถูกจับได้ว่าวางแผนชาวเกาหลีเหนือหลบหนีจะถูกจับและส่งตัวไปค่ายกักกันทันทีโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการยุติธรรม ชาวเกาหลีเหนือไม่มีโอกาสที่จะได้รับรู้เกี่ยวกับเรื่องของโลกภายนอก ทั้งข่าวสารและความบันเทิงต่างๆ

ในเกาหลีเหนือมีค่ายกักกันไว้เพื่อกักขังนักโทษทางการเมือง มีค่ายลักษณะนี้กระจายอยู่ทั่วประเทศ ในค่ายมีฟาร์ม เหมืองแร่ และโรงงานเพื่อใช้แรงงานนักโทษ สภาพแวดล้อมในการทำงานของนักโทษที่ย่ำแย่ ความเข้มงวดของผู้คุมและมุมมองของรัฐ ที่มองว่าความคิดของนักโทษที่นี้เป็นอาชญากรรมร้ายแรงไม่ควรได้รับการลดหย่อนโทษ นักโทษจำนวนมากที่นี้เคยเป็นเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง เป็นข้าราชการหรือเป็นทหารนักโทษส่วนมากจะถูกส่งมายังค่ายกักกันโดยไม่ผ่านกระบวนการพิจารณาใด หลายคนเสียชีวิตไปโดยยังไม่รู้ว่าตัวเองถูกกล่าวหาด้วยข้อหาอะไร ค่ายกักกันมีรูปแบบมาจากค่ายกักกันในยุคฮิตเลอร์และสตาลิน ซึ่งค่ายกักกันเหล่านั้นถูกปิดลงตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 จะเหลือก็เพียงแต่ในเกาหลีเหนือเท่านั้นที่ยังคงดำเนินอยู่จนถึงปัจจุบัน

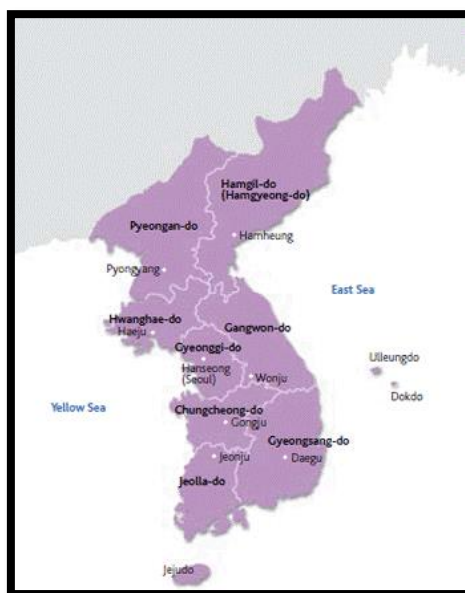
ในขณะที่โลกภายนอกกำลังหมุนไปอย่างรวดเร็ว ประเทศรอบข้างกำลังแข่งขันเพื่อที่จะพัฒนาไปตามโลกเสรีทุนนิยมแต่เกาหลีเหนือกลับเหมือนหยุดเวลาเอาไว้และดำเนินไปตามแนวทางที่ผู้นำกำหนดในรูปแบบของ โลกคอมมิวนิสต์ที่สมบูรณ์แบบของท่านผู้นำอันเป็นที่รัก ด้วยเหตุนี้จึงต้องการศึกษาระบบคอมมิวนิสต์ของประเทศเกาหลีเหนือและวิถีชีวิตของชาวเกาหลีเหนือภายใต้การปกครองระบบคอมมิวนิสต์ของตระกูลคิม

1. ประวัติศาสตร์เกาหลีโดยสังเขป ¹

คาบสมุทรเกาหลีเป็นดินแดนของชนชาติที่มีอารยธรรมเก่าแก่มาช้านานผ่านยุคอาณาจักรเล็กอาณาจักรน้อยคือยุคสามก๊ก ได้แก่ อาณาจักรชิลลา อาณาจักรแพกแจ และอาณาจักรโคกูรยอ

¹ สรุปลงความจากไพบูลย์ ปิตะเสน, ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่ (กรุงเทพมหานคร: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 25521).

หลังจากยุคนี้เกาหลีมีการปกครองเป็นปึกแผ่นภายใต้การปกครองของราชวงศ์โครยอ ราชวงศ์โชซอนถือเป็นราชวงศ์สุดท้ายที่ปกครองเกาหลีตั้งแต่ค.ศ.1392- 1910 หลังจากนั้นจนถึงค.ศ.1945 เกาหลีถูกญี่ปุ่นยึดครองและผนวกอาณาจักรแห่งนี้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิญี่ปุ่น

ภาพที่ 1 : แผนที่เกาหลีก่อนแยกออกเป็นสองฝั่ง

ที่มา : <http://thailand.korean-culture.org/th/about-kcc/korean-history.html>

การยึดครองของญี่ปุ่นก่อให้เกิดการอพยพหลบหนีของคนเกาหลีนับแสนออกไปตั้งถิ่นฐานในแคว้นไซบีเรีย ส่วนที่ติดกับชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกและบริเวณกันโคในมณฑลแมนจูเรียของจีน โดยสร้างชุมชนเกาหลีเป็นที่มั่นถาวรและจัดตั้งกองทัพแห่งชาติช่องสุ่มชายจักรวรรดิเอมมาโจมตีฐานทัพของญี่ปุ่นในคาบสมุทรเกาหลีและแมนจูเรียอย่างต่อเนื่อง ทำให้ญี่ปุ่นต้องจัดหน่วยพิเศษเพื่อปราบปรามเหล่าผู้รักชาติเหล่านี้อย่างจริงจัง ส่วนพวกที่มีความรู้และมีทุนทรัพย์ก็หลบหนีไปอาศัยอยู่ในมลรัฐฮาวายและแคลิฟอร์เนียของสหรัฐอเมริกา ในขณะที่บางกลุ่มอพยพไปอยู่ในนครเซี่ยงไฮ้ และทางตอนเหนือของจีน บางกลุ่มอพยพไปอยู่ที่เมืองวลาดิวอสต็อกและเมืองอื่นๆ ในสหภาพโซเวียต คนเกาหลีทุกกลุ่มมุ่งสนับสนุนการต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราชของมาตุภูมิ ในขณะเดียวกันก็ยกระดับการศึกษาและธุรกิจ ตลอดจนอุทิศตนสร้างสรรค์ส่งเสริมศักดิ์ศรีของชาติเกาหลี รวมทั้งฝึกหน่วยกล้าตายและสะสมเงินทอง เสบียง และอาวุธให้แก่คนเกาหลีที่ทำงานใต้ดินต่อสู้กับญี่ปุ่น

นักประวัติศาสตร์ชาวเกาหลีถือว่า เหตุการณ์การลุกฮือเพื่อเรียกร้องเอกราชจากญี่ปุ่นในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ.1919 เป็นวันที่มีความสำคัญที่สุดที่ประชาชนกว่า 2 ล้านคนพร้อมใจกันเดินขบวนถึง 1,500 จุดทั่วประเทศ โดยมีการอ่านคำประกาศเอกราชที่สวนสาธารณะปาโกดา ในกรุงโซล การลุกฮือในวันนั้นได้รับการจารึกไว้ในเอกสารทุกประเภทและเป็นเหตุการณ์ที่ตราตรึงในจิตใจของคนเกาหลีทุกคน รวมทั้งได้มีการกล่าวถึงวีรกรรมของบุรุษและสตรีมากมายที่ทำงานสละชีพเพื่อชาติไว้เป็นเครื่องเตือนความทรงจำ โดยมีสาเหตุมาจากการเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ทำให้ญี่ปุ่นฉวยโอกาสเข้ายึดแมนจูเรียและมองโกเลียจากจีน ทำให้เกิดกระแสต่อต้านการยึดครองจากประชาชนจีนทั่วประเทศ ในขณะเดียวกัน พรรคบอลเชวิคในสหภาพโซเวียตได้ยึดอำนาจจากพระเจ้าซาร์ในปี ค.ศ.1917 ข้าราชการเหล่านี้มีผลต่อคนเกาหลี ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ ตระหนักถึงพลังมวลชนที่จะต่อต้านการยึดครองของญี่ปุ่นและต่างคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะรวมตัวกันลุกฮือเพื่อยุติการยึดครองเป็นอาณานิคม

การสวรรคตของกษัตริย์โคจงในปี ค.ศ.1919 โดยมีข่าวลือว่าพระองค์ถูกวางยาพิษจากสมุนของญี่ปุ่นได้สร้างความโกรธแค้นแก่ชาวเกาหลียิ่งนัก การกดขี่ข่มเหงและการหาประโยชน์ทุกทางของญี่ปุ่น ก่อให้เกิดความชิงชังและประสงค์ที่จะนำประเทศไปสู่อิสรภาพ คนเกาหลีจึงพากันเดินขบวนไปตามท้องถนนเรียกร้องให้ญี่ปุ่นคืนเอกราชให้ แต่สิ่งที่พวกเขาได้รับก็คือการปราบปรามอย่างโหดเหี้ยม เหตุการณ์ครั้งนั้น ทำให้ญี่ปุ่นต้องปรับปรุงนโยบายการปกครองอาณานิคมใหม่ โดยประกาศว่าจะเคารพต่อขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเกาหลี จะใช้วิธีการปรองดองในการทำกิจกรรมทุกอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า และจะไม่ขูดรีดขูดเนื้อเพื่อูดึงผลประโยชน์ไปจากเกาหลีมากเกินไป รวมทั้งจะพยายามสร้างสันติภาพถาวรขึ้นในเอเชียตะวันออก อนึ่ง ญี่ปุ่นได้ปรับปรุงส่งเสริมการพัฒนาการเกษตร การศึกษา การประชาสัมพันธ์ การคมนาคมขนส่ง และสาธารณสุขไปทั่วเกาหลีให้คนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น แม้ญี่ปุ่นจะพยายามทำความดี แต่คนเกาหลีก็ยังมองว่าเอกราชของชาติสำคัญกว่าสิ่งใดๆ และคนญี่ปุ่นก็ได้ยุติแสวงหาประโยชน์จากเกาหลี คนเกาหลีจำนวนไม่น้อยต่างทยอยหลบหนีออกนอกประเทศ ในขณะเดียวกันก็ร่วมกันทำงานใต้ดินต่อต้านญี่ปุ่นอย่างต่อเนื่อง

ภาพที่ 2 : ผู้นำและกลุ่มต่อต้านจักรวรรดิญี่ปุ่น

ที่มา : <http://thailand.korean-culture.org/th/about-kcc/korean-history.html>

ในตอนปลายสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อสัมพันธมิตรตระหนักดีว่าฝ่ายตนจะชนะสงครามโลกอย่างแน่นอน จึงได้พยายามหามาตรการเพื่อสร้างระเบียบใหม่ขึ้นในเอเชีย โดยผู้นำของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และจีน ได้เปิดประชุมขึ้นที่กรุงไคโร เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1943 ที่ประชุมได้ลงมติว่า สงครามจะต้องดำเนินต่อไปจนกว่าญี่ปุ่นจะยอมพ่ายแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข ต้องคืนดินแดนทั้งหมดที่ผนวกเข้าเป็นของตนตั้งแต่ ค.ศ.1894 กลับคืนให้เจ้าของเดิม ถึงเวลาแล้วที่ประชาชนชาวเกาหลีจะมีอิสรภาพและเป็นชาติเอกราช โดยที่ประชุมยังไม่ได้ตกลงใจใดๆ ที่จะให้เกาหลีเป็นชาติเอกราชทันทีที่สงครามสงบ หรือจะเป็นดินแดนภาวะทรัสตี² ตามข้อเสนอของประธานาธิบดีรูสเวลต์ ต่อมาเมื่อมีการประชุมยัลต้า ระหว่างสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และโซเวียต ในต้นปี 1945 ประธานาธิบดีรูสเวลต์ของสหรัฐอเมริกาซึ่งคำนึงถึงประเทศตนเองมากกว่าผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับประเทศอื่น ก็ตกลงพรางของสตาลินผู้นำโซเวียตขณะนั้น ได้ตกลงให้เกาหลีอยู่ใต้ภาวะทรัสตีหลังสงครามสงบ โดยฝ่ายสหรัฐอเมริกายังไม่บอกกล่าวถึงปัญหาการคงทหารของฝ่ายสัมพันธมิตรที่จะเข้าไปปลดอาวุธทหารญี่ปุ่นในเกาหลี เพราะถือว่าปัญหาดังกล่าวไม่ใช่สิ่งจำเป็นรีบด่วน ต่อมาในเดือนกรกฎาคม ก่อนหน้าที่ญี่ปุ่นจะยอมพ่ายแพ้เพียงเดือนเดียว ที่ประชุมปอตสدامก็ลงมติให้สหรัฐอเมริกาและโซเวียตยกพลขึ้นบกในเกาหลีอย่างรีบด่วน ให้โซเวียตทำหน้าที่บังคับญี่ปุ่นให้ยอมจำนนเหนือดินแดนเส้นขนานที่ 38 องศาเหนือขึ้นไป ส่วนสหรัฐอเมริกา

² ภาวะทรัสตี เป็นภาวะของประเทศที่ไร้ผู้นำเพราะได้รับเอกราชจากการเป็นประเทศที่เลขอยู่ใต้อาณานิคม จึงทำให้องค์การสหประชาชาติต้องเข้ามาดูแลและประกาศเป็นภาวะทรัสตี

จะรับภาระดังกล่าวได้เส้นขนานนั้นลงมา ทำให้เกาหลีแยกเป็น 2 ส่วน อย่างไรก็ตามภายใต้การปกครองญี่ปุ่น ขบวนการกู้ชาติได้เกิดขึ้นโดยแยกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. กลุ่มชาตินิยมและเสรีนิยม มีผู้นำคนสำคัญได้แก่ นายปัก ของมิน และดร.ซิงมันริ สมาชิกของกลุ่มนี้มีฐานอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและได้รวมตัวภายใต้สมาคมที่มีชื่อว่า New People's Society มีคำขวัญของสมาคมว่า "ต่อสู้เพื่อเอกราช ยกกระดับการศึกษาและธุรกิจ อุทิศตนเพื่อสร้างเสรีภาพและความเสมอภาค และส่งเสริมเกียรติคุณของชาวเกาหลีเพื่อนร่วมชาติให้สูงส่ง"³ สมาคมนี้นี้มีสาขาตั้งอยู่ตามนครใหญ่ๆ ของสหรัฐฯ ในเมืองเซี่ยงไฮ้ของจีน และเมืองวลาดิวอสต็อกของโซเวียต เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีสมาชิกอีกเป็นจำนวนมากที่ยังคงอาศัยอยู่ในดินแดนคาบสมุทรเกาหลี

2. กลุ่มคอมมิวนิสต์ เนื่องจากชาวเกาหลีต่างทนต่อการปราบปรามแบบล้างเผ่าพันธุ์ของญี่ปุ่นไม่ได้ ในขณะเดียวกัน บางพวกก็ตระหนักดีว่าลำพังการกอบกู้เอกราชของพวกตนไม่อาจบรรลุผลสำเร็จได้ถ้าหากไม่พึ่งพาอิทธิพลการเมืองระหว่างประเทศ แต่จากสภาพการณ์ที่ผ่านมาหาอำนาจตะวันตกไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการร้องขอความเมตตาของเกาหลีเลย คงปล่อยให้ญี่ปุ่นย่ำยีชาวเกาหลีให้สิ้นซากและถูกลบออกไปจากแผนที่โลก เมื่อพรรคบอลเชวิคสามารถยึดอำนาจรัฐในโซเวียตได้และจัดตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ประสบการณ์ดังกล่าวจึงมีอิทธิพลต่อการดิ้นรนต่อสู้เพื่อเอกราชของชาวเกาหลีโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อกลุ่มผู้อพยพที่ตั้งฐานอยู่ในไซบีเรียและแมนจูเรีย ซึ่งพวกเขามีความประทับใจในความสำเร็จที่ชาวโซเวียตสามารถโค่นล้มระบบทรราชซาร์ลงสำเร็จในเวลาเดียวกันนี้ ผู้นำคนใหม่ของโซเวียตก็ได้ประกาศทันทีว่าคอมมิวนิสต์โซเวียตจะให้ความช่วยเหลือประชาชนที่ถูกกดขี่ในดินแดนภาคตะวันออกไกลให้หลุดพ้นจากการครอบงำของจักรวรรดินิยมให้จงได้ แต่หากจะวิเคราะห์ให้ถึงเป้าหมายสูงสุดแล้ว จะเห็นได้ว่าโซเวียตต้องการที่จะใช้เกาหลีเป็นรัฐกันชนกับมหาอำนาจญี่ปุ่น รวมทั้งประสงค์ที่จะเผยแพร่อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ให้แพร่หลายไปทั่วโลก ในระยะแรกคนเกาหลีให้ความสนใจลัทธินี้ไม่น้อยมาก แต่เพราะความต้องการที่จะกอบกู้เอกราชเป็นวัตถุประสงค์หลักที่บดบังความเชื่อในอุดมการณ์ทางการเมืองใดๆ เมื่อโซเวียตได้ประกาศเจตนารมณ์ที่จะให้ความช่วยเหลือแก่พวกตนแล้ว ชาวเกาหลีก็รีบรับเอาไว้โดยปราศจากการไตร่ตรองถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต กลุ่มที่นิยมคอมมิวนิสต์ประกอบด้วยกลุ่มต่าง ๆ ดังนี้คือ กลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากเลนิน กลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากคอมมิวนิสต์

³ ดำรง ฐานดี, พัฒนาการทางการเมืองการปกครองของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ)และสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) (กรุงเทพมหานคร: ศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2555), 12-13.

สากลหรือโคมิเนเทอร์น และกลุ่มที่ได้รับการสนับสนุนจากคอมมิวนิสต์จีน นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มแยกย่อยอีกมากมาย การที่มีการแบ่งแยกออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ นี้เอง ก่อให้เกิดการแย่งชิงความเป็นใหญ่ ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับกลุ่มชาตินิยมและเสรีนิยมในภายหลังที่ประเทศได้รับเอกราช

เมื่อญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้อย่างเป็นทางการต่อกองทัพฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่สองในตอนกลางเดือนสิงหาคม ค.ศ.1945 ข้าหลวงใหญ่ญี่ปุ่นประจำเกาหลีได้ส่งผ่านอำนาจในการปกครองคืนให้แก่เจ้าของประเทศ อย่างไรก็ตาม ความยุ่งเหยิงทางการเมืองก็บังเกิดขึ้น อันเป็นผลเนื่องมาจากกลุ่มการเมืองที่ร่วมมรดกวงศ์ต่อผู้เพื่อกอบกู้เอกราช ต่างอ้างว่ากลุ่มของตนสามารถจัดตั้งรัฐบาลเพื่อปกครองประเทศให้เป็นปึกแผ่นได้ การช่วงชิงอำนาจก็เกิดขึ้นและมีการแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มๆ จนยากที่จะปรองดองกันได้ในเวลาต่อมา

ความหวังของคนเกาหลีที่จะเห็นดินแดนในคาบสมุทรเกาหลีเป็นแผ่นดินเดียวกัน ภายหลังจากการได้รับอิสรภาพจากญี่ปุ่นก็สิ้นสุดลง เมื่อองค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1948 โดยให้ส่วนทางใต้เลือกผู้แทนจำนวน 210 คน (ผู้แทนส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยผู้นำฝ่ายอนุรักษนิยมขวา) และจะให้ส่วนทางเหนือเลือกผู้แทนจำนวน 100 คนในภายหลังเพื่อจัดตั้งรัฐสภาแห่งชาติขึ้น แต่สมาชิกของฝ่ายทางใต้กลับริบร่างรัฐธรรมนูญแบบประชาธิปไตยขึ้นทันทีและเลือก ดร.ซิงมัน รี เป็นประธานาธิบดีคนแรก รวมทั้งได้ประกาศตัวเป็นประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) ในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ.1948

ส่วนฝ่ายทางเหนือก็ได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปในเวลาต่อมา แต่เลือกผู้แทนจำนวน 527 คนเป็นสภาประชาชนแห่งชาติ จากนั้น ก็ได้จัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาชนประชาธิปไตยเกาหลี (เกาหลีเหนือ) ในวันที่ 9 กันยายนในปีเดียวกัน และได้เลือกนายคิม อิลซุง เป็นผู้นำขึ้นนับตั้งแต่นั้นมาเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ต่างมีฐานะเป็นประเทศอิสระและต่างก็เริ่มต้นฟื้นฟูบูรณะประเทศของตนต่อไป

ภาพที่ 3 : แสดงเส้นละติจูดที่ 38 แบ่งระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

ที่มา : <http://www.dek-d.com/board/view/1785124/>

ในปี 1950 สงครามเกาหลีเริ่มปะทุขึ้นจากความขัดแย้งจากความเห็นต่างทางการเมือง วันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ.1950 คิมอิลซุงประกาศสงครามกับเกาหลีใต้โดยมีกองกำลังของสหภาพโซเวียตและจีนสนับสนุนทั้งกำลังทหารและอาวุธ ทำให้สามารถยึดกรุงโซลได้ภายในเวลาเพียง 3 วัน อีซิ่งมันจึงต้องขอความช่วยเหลือจากกองกำลังสหรัฐฯเพื่อป้องกันไม่ให้เกาหลีเหนือชนะ สงครามเกาหลีกินระยะเวลาถึง 3 ปี ในที่สุดจึงสามารถตกลงกันได้โดยมีการลงนามใน “ข้อตกลงสงบศึกเกาหลี” ในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ.1953 ทางตอนเหนือของกรุงโซล ข้อตกลงนี้ทำให้เกิดการหยุดยิง กำหนดเส้นแบ่งพรมแดน 38 องศาเหนือ ที่หมู่บ้านปันมุนจอม เรียกว่าเขตปลอดทหาร ทุกวันนี้ทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ยังคงถือว่าอยู่ในสภาวะสงครามอยู่ และยังคงมีทหารประจำอยู่ที่หมู่บ้านปันมุนจอม

2. ผู้นำเกาหลีเหนือ ค.ศ. 1948-2011

ภาพที่ 4 : ภาพโปสเตอร์ของท่านผู้นำคิมอิลซุง(ขวา)และคิมจองอิล(ซ้าย)

ที่มา : <https://www.pinterest.com/pin/287034176221011299>

นับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศในปี 1948 และคิมอิลซุงขึ้นเป็นผู้นำสูงสุดของเกาหลีเหนือจนถึง ค.ศ. 2011 ซึ่งเป็นปีสิ้นสุดการศึกษา เกาหลีเหนือมีผู้นำ 2 คน ที่มาจกตระกูลเดียวกันคือคิมอิลซุง และคิมจองอิล

2.1 คิมอิลซุง

ภาพที่ 5 : ท่านผู้นำคิมอิลซุง

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/library/topicstock/2009/07/K8074763/K8074763.html>

คิมอิลซุงเกิดวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1912 ในครอบครัวที่นับถือศาสนาคริสต์ ที่เขตแด่กยง จังหวัดพยองอันใต้ที่อยู่ไม่ห่างจากกรุงเปียงยาง ตอนเกิดชื่อคิมซองจู บิดาชื่อ คิมซองจิก มารดาชื่อ คังบันชอก ช่วงที่คิมอิลซุงเกิดนั้นเป็นเวลาที่เกิดเหตุถูกผนวกเป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่น พ่อของเขาเข้าร่วมขบวนการต่อสู้เอกราช คิมอิลซุงจึงกลายเป็นนักต่อสู้โดยปริยาย ในปี 1920 ครอบครัวของคิมอิลซุงได้อพยพลี้ภัยไปอยู่ที่แมนจูเรีย ดังนั้นคิมอิลซุงจึงไม่ได้รับการศึกษาอย่างเป็นทางการในเกาหลี คิมอิลซุงมีแนวคิดต่อต้านญี่ปุ่นรุนแรง มีจิตใจเอนเอียงสังคมนิยมตั้งแต่เด็ก เมื่ออายุได้ 17 ปีเขาได้เข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มชาวลัทธิมาร์กเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ในเครื่องจักรชุมชนคอมมิวนิสต์แมนจูเรียได้

ปี 1931 เข้าร่วมพรรคคอมมิวนิสต์จีน เขาได้ร่วมทำสงครามจรยุทธ์ต่อต้านญี่ปุ่นในตอนเหนือของจีน ในปี 1935 คิมอิลซุงได้เป็นสมาชิกกองทัพเอกภาพต่อต้านญี่ปุ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่นำโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีนและได้เป็นฝ่ายนำทางการเมืองของกองทหารกองหนึ่ง โดยมี เหวย เจิงมิน เป็นผู้ดูแลและเป็นผู้ให้การศึกษาเกี่ยวกับลัทธิคอมมิวนิสต์กับเขา เหวยยังได้รายงานเกี่ยวกับคิมถึงประธานเหมา ต่อมากิมได้เปลี่ยนชื่อตนเองเป็นคิมอิลซุงแปลว่า ดั่งสุริยัน ในปี 1937 ตอนอายุ 24 ปี ได้เลื่อนตำแหน่งคุมหน่วยทหารที่ใหญ่ขึ้นและสามารถเข้ายึดเมืองโปซอน โบเมืองชายแดนเกาหลีจากญี่ปุ่นได้ในเดือนมิถุนายน และถือว่าเป็นชัยชนะครั้งใหญ่สำหรับชาวเกาหลีที่ถูกกดขี่อย่างไม่มีทางสู้เป็นเวลานาน ทำให้เป็นที่ยอมรับในหมู่นักจรยุทธ์ชาวจีนด้วย และได้เลื่อนเป็นผู้บัญชาการหน่วยปฏิบัติการที่ 2 ของกองทัพที่ 1 ของจีนในปี 1940

หลังจากถูกรุกไล่โดยทหารญี่ปุ่นคิมได้นำทหารอพยพข้ามแม่น้ำอามูร์ไปยังสหภาพโซเวียต ซึ่งก็ได้ดูแลเขาโดยให้เข้าฝึกที่ค่ายนักรบจรยุทธ์เกาหลีตามแบบโซเวียต คิมอิลซุงได้เป็นนายทหารระดับสูงแห่งกองทัพแดงของโซเวียต จนกระทั่งจบสงครามโลกครั้งที่สอง ในระหว่างนั้นเขาได้พบกับลอฟเรนตี เบอเรียหัวหน้าตำรวจลับคนสนิทของสตาลิน เบอเรียได้แนะนำว่าคิมอิลซุงเหมาะสมเป็นผู้นำประเทศหลังจากที่กองทัพแดงเข้ายึดนครเปียงยาง วันที่ 22 สิงหาคมปี 1945 เขาได้กลับมาที่เกาหลีพร้อมกับกองทัพโซเวียต ได้รับแต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการประชาชนชั่วคราว และได้สร้างกองทัพประชาชนเกาหลีโดยอาศัยอาวุธจากโซเวียต ในปี 1948 คิมอิลซุงขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีปกครองเกาหลีเหนือ เมื่ออายุเพียง 35 ปี ถึงปี 1972 เปลี่ยนฐานะเป็นประธานาธิบดีและประมุขของรัฐ นอกจากนั้นเขายังเป็นผู้นำพรรคแรงงานเกาหลีระหว่างปี 1948-1994 ด้วย

ชีวิตครอบครัวคิมอิลซุง มีภรรยา 2 คน คนแรกคือนางคิมจองซุก เป็นแม่ของคิมจองอิล ถึงแก่กรรมค.ศ. 1949 ต่อมาคิมอิลซุงได้มีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อคิมซองเอ มีบุตรชายอีก 1 คนและบุตรสาว 2 คน คิมอิลซุงถึงแก่อสัญกรรมในปี 1994 ด้วยวัย 82 ปี

2.2 คิม จองอิล

ภาพที่ 6 : ท่านผู้นำคิมจองอิล

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31749214>

คิมจองอิล เป็นบุตรชายคนเดียวของคิมอิลซุง ที่เกิดจากนางคิมจองซุก ภรรยาคนแรกซึ่งถึงแก่กรรมในค.ศ. 1949 ด้วยวัณโรค คิมจองอิล เกิดเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1942 ในเขตไซบีเรียของโซเวียตใกล้ๆ กับพรมแดนแมนจูเรียของจีน ในระหว่างสงครามเกาหลี เขาได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีในแมนจูเรียโดยรัฐบาลจีน หลังจากนั้นได้เข้าศึกษาวิชาการเป็นเวลา 2 ปีในเยอรมันตะวันออก และกลับมาเข้ารับการศึกษานจนจบที่มหาวิทยาลัยคิมอิลซุง ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของเกาหลีเหนือ และได้เข้าเป็นสมาชิกพรรคกรรมกรตั้งแต่นั้น ค.ศ. 1964 เป็นต้นมา

ในราวปี ค.ศ. 1975 คิมอิลซุงได้เริ่มนำคิมจองอิลผู้เป็นบุตรชายเข้ามามีบทบาททางการเมืองโดยมีการเปิดเผยว่า บุตรชายคนนี้จะเป็นทายาททางการเมืองต่อจากเขา นับแต่นั้นมา คิมจองอิลก็ได้รับตำแหน่งทางการเมืองที่สำคัญๆ ขึ้นตามลำดับ จนถึงปี ค.ศ. 1993 เขาได้รับตำแหน่งเป็นประธานคณะกรรมการป้องกันประเทศ ดำรงตำแหน่งเป็นจอมพล และเป็นผู้

บัญชาการทหารสูงสุด มีการคาดหมายว่าเขาจะได้รับตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศ อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่ปี 1994 เมื่อบิดาถึงแก่อสัญกรรมจนถึงต้นปี 1997 ก็ยังไม่ปรากฏว่าเขาได้รับตำแหน่ง ประธานาธิบดี แม้ว่าในทางปฏิบัติ เขาจะควบคุมอำนาจรัฐทั้งหมดก็ตาม

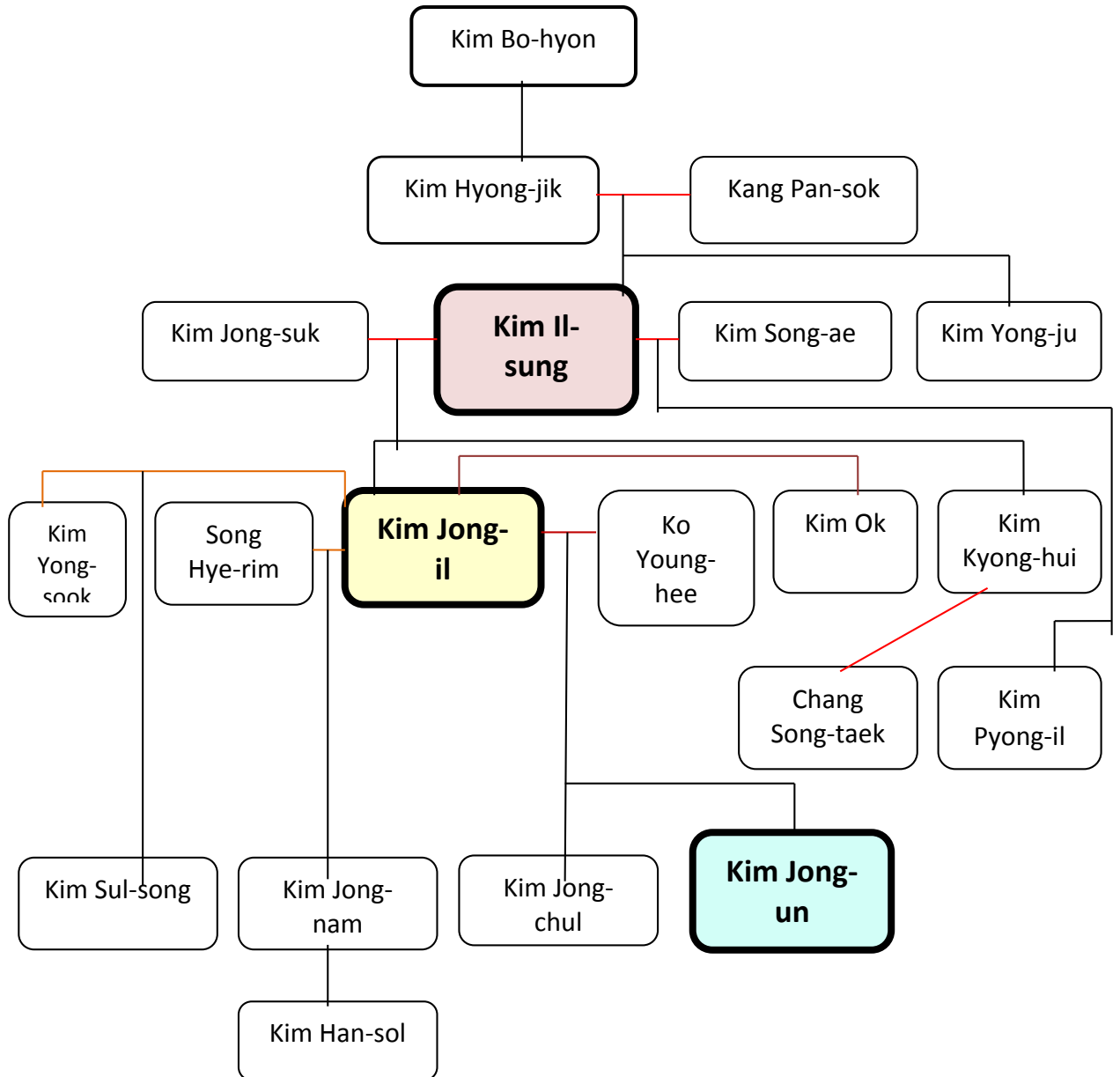
ในวันที่ 21 กันยายน ค.ศ. 1997 ที่ประชุมพรรคกรรมกรแห่งจังหวัดเปียงกันใต้ได้เสนอชื่อ คิมจองอิลขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการพรรค และหลังจากนั้นอีกหนึ่งวันที่ประชุมกองทัพประชาชนเกาหลีจำนวน 1 ล้านคนก็ได้เสนอชื่อให้เป็นเลขาธิการพรรค เหตุการณ์เหล่านี้ถือได้ว่าเป็นครั้งแรกที่มีการเสนอชื่อ คิมจองอิลในที่ประชุม แม้ว่าจะเป็นการประชุมพรรคในระดับจังหวัดก็ตาม ต่อมาในวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1998 เขาได้รับตำแหน่งเป็นประธานคณะกรรมการป้องกันประเทศ เป็นเลขาธิการพรรคกรรมกรเกาหลี และเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด นั่นหมายความว่า เขาได้กุมอำนาจของประเทศอย่างเป็นทางการนับแต่นั้นเป็นต้นมา

คิมจองอิลมีภรรยา 4 คน มีบุตรชายคือ คิมจองนาจากภรรยาคนแรก และกับภรรยาคนที่สามมีบุตรชายอีก 2 คน คือ คิมจองชูล และ คิมจองอิน ตามธรรมเนียมของเกาหลีนั้นบุตรชายคนโตจะเป็นผู้เป็นทายาทของครอบครัว แต่ในกรณีนี้ ผู้นำคิมจองอิลตั้งใจที่จะเลือกทายาททางการเมืองที่ได้รับการยอมรับจากเหล่าชนชั้นนำของประเทศ ทั้งนี้เพราะบุตรชายคนโตมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น ชอบดื่มสุรา เที่ยวเตร่ และถูกจับได้ว่าใช้หนังสือเดินทางปลอมในการเดินทางเข้าประเทศญี่ปุ่น ในขณะที่บุตรชายคนที่สองมีบุคลิกเป็นผู้หญิง อย่างไรก็ตามเขาจำเป็นต้องตัดสินใจอันเนื่องมาจากปัญหาทางด้านสุขภาพว่าเขาอาจมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน ดังนั้น ในปี 2010 เขาจึงให้บุตรชายคนเล็กที่มีอายุเลยวัยเบญจเพศเพียงเล็กน้อยได้ปรากฏตัวต่อหน้าสาธารณชน และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นนายพลสี่ดาวแห่งกองทัพ อันเป็นการยุติการคาดการณืทั้งจากภายในและภายนอกประเทศถึงการเลือกทายาททางการเมืองสืบต่อจากเขา

ปลายปีถัดมา เขาก็ถึงแก่อสัญกรรมเมื่ออายุได้ 69 ปี หลังจากที่ได้แสดงตัวทายาททางการเมืองคนใหม่ได้เพียง 1 ปี ซึ่งต่างจากตัวของเขาเองที่บิดาได้เปิดตัวเป็นเวลานานกว่า 30 ปีก่อนที่จะขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศ คิมจองอิลถึงแก่อสัญกรรมเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 2011 ทางเกาหลีเหนือได้ประกาศการอสัญกรรมของเขาในวันที่ 19 ธันวาคม ภายหลังจากที่เขาได้เสียชีวิตแล้ว 2 วัน โดยกล่าวในแถลงการณ์ว่านายคิมจองอิลได้จากไปบนรถไฟในขณะที่เขาเดินทางไปทำภารกิจงานในโครงการของรัฐ รวมระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศ 17 ปี⁴

⁴ โฆยิต ทิพย์เทียมพงศ์, ไชปริศนา อาณาจักรสนธยาเกาหลีเหนือ (กรุงเทพมหานคร: ก้าวแรก, 2552), 17-18.

สายเครือญาติของตระกูลคิม - ผู้นำประเทศเกาหลีเหนือ

ที่มา : ดำรง ฐานดี, พัฒนาการทางการเมืองการปกครองของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ)และสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) (กรุงเทพมหานคร: ศูนย์เกาหลีศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2555), 71.

3. อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือ

3.1 ความหมายและลักษณะลัทธิคอมมิวนิสต์⁵

คำว่าคอมมิวนิสต์ (Communist) เกิดขึ้นราว ค.ศ.1834-1839 โดยสมาคมลับที่จะปฏิวัติฝรั่งเศสคิดขึ้นหมายถึง "การรวมกันของบรรดาทรัพย์สิน เป็นของกลางร่วมกันทั้งหมด" (Community of goods) โดยเห็นว่าความไม่เท่าเทียมกันของความสุขสมบูรณ์และความยากจนของมนุษย์ส่วนใหญ่เกิดจากการที่ต่างคนต่างเป็นเจ้าของทรัพย์สิน ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน คอมมิวนิสต์เป็นขบวนการปฏิวัติที่พยายามจะเลิกล้างลัทธิทุนนิยมและจัดตั้งสังคมใหม่ โดยให้ถือว่าทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของส่วนรวม การดำเนินการเศรษฐกิจจะเป็นไปตามแผนการ และอยู่ในความควบคุมจัดการของส่วนรวม โดยแบ่งส่วนเฉลี่ยทรัพย์สินแก่ทุกคนตามหลักการที่ว่า "แต่ละคนทำงานตามความสามารถของตน แต่ละคนได้รับสิ่งที่ตนต้องการ" จุดประสงค์หลักของลัทธิคอมมิวนิสต์ มี 5 ประการคือ 1) มุ่งก่อตั้งสังคมไร้ชนชั้น 2) เครื่องมือการผลิตต้องกระจายไป 3) การแลกเปลี่ยนทุกชนิดต้องเป็นของประชาคม 4) รัฐซึ่งเป็นเครื่องมือกดขี่ประชาชนจะต้องสลายไป 5) ถ้ายังไม่ถึงอุดมการณ์นั้น ให้เรียกว่า "สังคมนิยม" หรือ เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ

หลักการของคอมมิวนิสต์ คือแต่ละคนทำงานตามความสามารถ และรับปันผลผลิตจากสังคมนิยมตามความจำเป็น จุดแข็งของคอมมิวนิสต์คือการดึงปัญญาชนเข้ามามีบทบาท แล้วถ่ายทอดสู่ชนชั้นแรงงานระดับล่าง

3.2 อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ในเกาหลีเหนือ

การปกครองระบอบคอมมิวนิสต์เต็มรูปแบบของเกาหลีเหนือเริ่มต้นมาจากความคิดของคิมอิลซุง ที่ต้องการต่อต้านจักรวรรดินิยม มุ่งมั่นในการประกาศอิสรภาพให้แก่คนเกาหลี ถึงแม้ว่าบางครั้งคิมอิลซุงจะมองแนวทางของนักเคลื่อนไหวชาตินิยมว่าครึ่งๆกลางๆและโดยส่วนตัวเขามุ่งไปทางคอมมิวนิสต์และสังคมนิยมแบบกองโจรมากกว่า แต่พลังในการเคลื่อนไหวทั้งหมดของเขาเกิดจากความรู้สึกชาตินิยมนั่นเอง

ปฏิบัติการของคิมอิลซุง ในการต่อต้านญี่ปุ่นในแมนจูเรีย ประสบการณ์ในโซเวียตและการได้รับแนวคิดคำสอนของบุคคาลากร โซเวียตที่เข้าปกครองเกาหลีเป็นส่วนสำคัญที่หล่อหลอมความคิด

⁵ เรื่องเดียวกัน, 55-57.

ทางการเมืองของกิมอิลซุงในพหุลักษณะ กล่าวคือมีความรู้ลึกเชิงชาตินิยมที่เป็นพื้นฐานติดตัว ตั้งแต่เด็กแล้ว พัฒนาการเชิงญาณวิทยา⁶ คือลัทธิมาร์กและเลนิน ลัทธิเหมาเจ๋อตุงและลัทธิสตาลิน

จากภูมิหลังสิ่งแวดล้อมในวัยเด็กที่ปลูกฝังให้ต่อสู้ชาติสิ่งที่ต่อ ยอดขึ้นมาก็คือแนวคิด มาร์กและเลนิน ซึ่งทำให้กิมอิลซุงยึดมั่นในแนวทางที่ว่าเขาควรจะได้โค่นล้มจักรวรรดิญี่ปุ่นและก่อตั้ง คอมมิวนิสต์ในเกาหลีผ่านพลังทางการเมืองของชนชั้นแรงงาน นี่คือแรงผลักดันที่ทำให้เขาทิ้ง อดทนเพื่อต่อสู้แบบกองโจรอย่างไม่ย่อท้อขณะที่อยู่แมนจูเรีย และมุ่งดึงพลังของชนชั้นล่างเป็น หลัก องค์ประกอบถัดมาคือลัทธิเหมา ซึ่งกิมอิลซุงได้เรียนรู้ในขณะที่ก่อปฏิบัติการแบบกองโจร ภายใต้การชี้นำของพรรคคอมมิวนิสต์ในจีน เช่นการสร้างแนวรบร่วม นโยบายการปฏิรูป เป็นต้น ตัวอย่างอิทธิพลของลัทธิเหมาปรากฏตั้งแต่เขากลับถึงเปียงยางช่วงแรก ในสุนทรพจน์ที่การประชุม ต้อนรับใหญ่ที่เปียงยางเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 1945 นั้นกิมอิลซุงกล่าวเน้นว่า ประชาชนทุกคนควรมี ส่วนร่วมในการสร้างชาติหรืออีกตัวอย่างหนึ่ง คือ แนวทางการจัดระเบียบพรรคแรงงานเกาหลีให้มี ลักษณะเป็นพรรคของประชาชนในวงกว้างตามการดำเนินงานของพรรคคอมมิวนิสต์จีนแทนที่จะ จำกัดสมาชิกไว้ในกลุ่มคนชั้นนำตามแนวทางคอมมิวนิสต์ของพรรคบอลเชวิคในสหภาพโซเวียต

อีกองค์ประกอบหนึ่งคือลัทธิสตาลิน กองกำลังโซเวียตในเกาหลีเหนือมีบทบาทสำคัญต่อ การทำให้เกาหลีเหนือมีความเป็นโซเวียตอย่างสูง ในตอนแรกคนในคณะผู้นำของเกาหลีเหนือวาด ภาพไว้ว่า ประเทศของตนเจริญรอยตามสหภาพโซเวียต จึงมีการแปลหนังสือภาษารัสเซียเป็นภาษา เกาหลีให้นักเรียนใช้ และส่งนักศึกษาไปเรียนที่สหภาพโซเวียตเป็นจำนวนมากตั้งแต่ปี 1946 กิมอิล ซุงรับอิทธิพลจากโซเวียตอย่างเห็นได้ชัดทั้งในช่วงโจเซฟ สตาลินของโซเวียตยังมีชีวิตอยู่และหลัง จากนั้น โดยเฉพาะในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจที่เน้นอุตสาหกรรมหนักมากกว่าอุตสาหกรรมเบา และเน้นภาคเกษตรเป็นอันดับสุดท้าย เช่นเดียวกับสตาลิน กิมอิลซุงรักษาความมั่นคงของระบอบ การปกครองด้วยวิธีการที่เรียกว่า “กลวิธีคุกคาม” โดยใช้ตำรวจลับและค่ายกักกัน ในด้านการเมือง กิมอิลซุงเรียนรู้ที่จะพิชิตเกมการเมืองด้วยการสร้างพันธมิตรและขจัดเสี้ยนนามมาตลอดเส้นทาง ตั้งแต่ต้นจนในที่สุดเขาก็ได้เป็นผู้นำเหนือคณะผู้นำ

หลังสตาลินเสียชีวิต ผู้นำคนต่อมาของสหภาพโซเวียต คือนิกิตา ครุชเชฟ ซึ่งขึ้นมา ปกครองในปี 1953 ส่งเสริมนโยบาย “การอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติ” กับตะวันตกแต่กิมอิลซุงไม่เห็น ด้วยกับนโยบายนี้และไม่ยินดีที่จะให้อิทธิพลของโซเวียตเข้ามาแทรกแซงกิจการภายในเกาหลีเหนือ

⁶ ญาณวิทยา หมายถึง วิชาว่าด้วยความรู้ หรือ ทฤษฎีความรู้

นี่คือที่มาของนโยบายจูเซ่หรือ การพึ่งพาตนเอง ซึ่งคิมอิลซุงใช้คำนี้เป็นครั้งแรกในปี 1955 เพราะต้องการถอยห่างจากโซเวียตและดำเนินการพัฒนาตามแบบฉบับของเกาหลีเหนือเอง

3.3 ลัทธิจูเซ่

ภาพที่ 7 : หอจูเซ่ในกรุงเปียงยาง

ที่มา : <https://www.ilovetogo.com/BoardD/72/3974/Article.aspx>

จูเซ่คือแนวคิดหรือนโยบายแห่งชาติของเกาหลีเหนือที่ปรากฏขึ้นชัดเจนเป็นครั้งแรกในสุนทรพจน์ของคิมอิลซุง ที่กล่าวเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม ค.ศ. 1955 หลักการที่สำคัญได้แก่ การมีเอกราชทางการเมืองที่แท้จริง การพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจ และการป้องกันประเทศด้วยตนเอง ตั้งแต่ทศวรรษ 1950 เป็นต้นมาเกาหลีเหนือได้ยึดมั่นในจูเซ่มาตลอดและจูเซ่กลายเป็นคำสัญลักษณ์ประจำเกาหลีเหนือที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในวงการการเมืองระหว่างประเทศ

หลักการของลัทธิจูเซ่คือ คิดด้วยตัวเอง เชื่อในขีดความสามารถของตนเอง ลัทธิมาร์ก-เลนินคือหลักชี้นำแนวทาง ไม่ลอกเลียนประสบการณ์ของผู้อื่นเหมือนเครื่องจักรโดยไม่ปรับเปลี่ยน ยึดมั่นในความภาคภูมิใจแห่งความเป็นชาติ เศรษฐกิจแบบพึ่งพาตนเองเป็นพื้นฐานสำคัญในการตัดสินใจด้านการต่างประเทศ และต่อต้านจักรวรรดินิยมในทุกรูปแบบ

จูเซ่เป็นอุดมการณ์ของพรรคแรงงานเกาหลีภายใต้การนำของคิมอิลซุงหมายถึง การเชื่อมั่นในตนเอง เป็นการปลุกกระดมทางความคิดในรูปแบบของโฆษณาชวนเชื่อ ในทางปฏิบัติเป็นการปรับอุดมการณ์เพื่อให้สามารถดำเนินนโยบายรวมศูนย์อำนาจการปกครอง การแปรการเกษตรให้เป็นแบบรวมหมู่พัฒนาอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็ว จูเซ่เป็นหลักสำคัญสูงสุดสำหรับเกาหลีเหนือในเชิงการเมืองและชีวิตประจำวันและในทางปฏิบัติ จูเซ่มีพัฒนาการอย่างเข้มข้นสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นแนวคิดกึ่งศาสนาของประเทศ

ลัทธิจูเซ่เป็นอุดมการณ์ที่ก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ และเป็นอุดมการณ์สูงสุดของพรรค จูเซ่เป็นเสมือนสัญลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของคิมอิลซุง เนื้อหาสาระของจูเซ่ส่วนใหญ่เป็นการตอบคำถาม แนวกำหนดทิศทาง และแนวการดำเนินกิจกรรมในการดำรงชีวิตและการบริหารประเทศ อันเป็นการประมวลข้อเขียน ข้อเสนอแนะ สุนทรพจน์และคำพูดของผู้นำ นับตั้งแต่เริ่มการต่อสู้เพื่อการปลดแอกจากญี่ปุ่นเรื่อยมาจนถึงช่วงการปฏิวัติสังคมนิยมทำให้หลุดพ้นจากโครงสร้างทางชนชั้นเพื่อให้เกิดเป็นสังคมนิยมที่สมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ จูเซ่จึงเป็นการรวบรวมภูมิปัญญาของผู้นำคิมตลอดช่วงชีวิตของเขา

ลัทธิจูเซ่สัญญาว่าจะให้เสรีภาพทางความคิด เสรีภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ และการกินอยู่อย่างพอเพียง และป้องกันตัวเองได้โดยกล่าวว่านโยบายนั้นจะต้องสะท้อนเจตจำนงของมวลชนและงานสำคัญที่สุดของการปฏิวัติก็คือการหล่อหลอมประชาชนให้เป็นชาวคอมมิวนิสต์เพื่อที่จะทำงานให้รัฐ เป็นเครื่องมือในการวางกรอบแห่งความมุ่งมั่นในเวทีการเมืองของเกาหลีเหนือ โดยได้ย้าให้คนเสียสละ มีวินัยและมีความสมัครสมานสามัคคี ดังนั้น นับตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา ลัทธิจูเซ่จึงกลายเป็นเป้าหมายหลักทางการเมืองในตัวของมันเอง ลัทธิจูเซ่เรียกร้องความภักดีต่อพรรคและท่านผู้นำอย่างเต็มที่ห้ามมีความเห็นที่แตกต่าง ต้องเชื่อมั่นในตัวท่านผู้นำว่าจะสามารถนำความเจริญมาสู่ประเทศ ท่านผู้นำเปรียบเสมือนพระเจ้าและจิตวิญญาณของประเทศ โดยอุดมการณ์นี้จะถูกเน้นย้ำให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นในสมัยของคิมจองอิล

ลัทธิจูเซ่ ได้รับการประกาศใช้อย่างเป็นทางการเมื่อเดือนเมษายน ค.ศ. 1974 เพื่อให้เป็นพื้นฐานหลักหรือแกนกลางของพรรคกรรมกรเกาหลีและเป็นแนวทางปฏิบัติการของรัฐบาล จนมีการเรียกลัทธิจูเซ่ว่าเป็นลัทธิคิมอิลซุง (Kimilsungism) ลัทธินี้ใช้เทียบเคียงกับลัทธิมาร์กซ์-เลนิน เพราะผู้นำเกาหลีเหนือต่างชี้ว่า จูเซ่เป็นแนวทางหลักแนวเดียวที่ทำหน้าที่ในการกำหนดทิศทางที่ถูกต้องของการปฏิบัติ ซึ่งการปฏิวัตินั้นยังคงดำเนินอยู่ต่อไป

4. ความเป็นอยู่ของชาวเกาหลีเหนือภายใต้ระบอบคิม

ภาพที่ 8 : คิมอิลซุง(ซ้าย)และคิมจองอิล(ขวา)

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31749214>

หลังจากเกาหลีเหนือสถาปนาประเทศขึ้นในปี 1948 เกาหลีเหนือถูกปกครองโดยระบอบคิมมีการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์และตำแหน่งของผู้นำสืบทอดโดยสายเลือด เกาหลีเหนือควบคุมชีวิตของประชาชนในทุกๆด้าน ความเป็นอยู่ของชาวเกาหลีเหนือในช่วงของคิมอิลซุงเรียกได้ว่ามีความเป็นอยู่ที่ดีและเป็นไปตามระบบที่คิมอิลซุงวางเอาไว้ จนกระทั่งในยุคที่คอมมิวนิสต์ทั่วโลกเริ่มล่มสลายและภัยธรรมชาติเข้ามาซ้ำเติมเกาหลีเหนือจึงทำให้ประเทศประสบกับปัญหารอบด้านในยุคที่คิมจองอิลขึ้นมาปกครอง

4.1 เศรษฐกิจเกาหลีเหนือภายใต้การปกครองของคิมอิลซุง

ก่อนที่จะเข้าใจวิถีชีวิตของชาวเกาหลีเหนือต้องมีความเข้าใจในระบบเศรษฐกิจเบื้องต้น โดยระบบเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือมีความสอดคล้องกับอุดมการณ์ทางการเมืองอย่างเหนียวแน่น เมื่อลัทธิสังคมนิยมทำการต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยมและระบบศักดินาเพื่อให้สังคมหลุดพ้นจากระบบของชนชั้น ทำให้เห็นนโยบายเศรษฐกิจเน้นการจัดลัทธิทุนนิยมเพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำและการฉกฉวยผลประโยชน์จากชนชั้นนายทุนและต่างชาติ ดังนั้นรัฐบาลจึงต่อต้านขัดขวางการนำระบบทุนนิยมเข้ามาใช้ในประเทศทุกรูปแบบ ทั้งนี้ก็เพื่อยับยั้งการนำประเทศไปสู่การเป็นสังคมนิยมคอมมิวนิสต์สมบูรณ์แบบ

ภายหลังการก่อตั้งประเทศในปี 1948 คิมอิลซุง ได้พยายามทุกวิถีทางที่นำแนวคิดเศรษฐกิจตามแบบมาร์กซ์-เลนินมาใช้ โดยได้ยึดธุรกิจและโรงงานอุตสาหกรรมของคณูปีนและของนายทุนชาวเกาหลีเข้ามาเป็นของรัฐ โดยให้มีการดำเนินการในรูปรัฐวิสาหกิจ รวมทั้งยึดที่ดินจากเจ้าของที่ดินขนาดใหญ่นำมาจัดสรรให้กับชาวนาในรูปแบบของสหกรณ์ ให้มีที่ดินทำกินอย่างทั่วถึงกัน นอกจากนี้ยังได้จัดระบบสหกรณ์ขายสินค้าและสหกรณ์ทุกประเภท โดยรัฐบาลลงทุนให้ปัจจัยการผลิตแก่แต่ละกลุ่มสหกรณ์ เมื่อได้รับผลกำไรแล้ว จึงค่อยทยอยส่งคืนเงินทุนให้แก่รัฐ สหกรณ์การผลิตทุกประเภทจะต้องทำการผลิตสินค้าตามที่รัฐบาลกลางกำหนดให้อย่างเคร่งครัด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ รัฐเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต สมาชิกของสังคมนิยมการผลิต โดยนำผลผลิตที่ผลิตได้มารวมกันเพื่อขายให้ร้านค้าของรัฐ และนำผลกำไรมาแจกจ่ายให้แก่สมาชิกอย่างเท่าเทียมกันถ้วนหน้า

ในทศวรรษที่ 1960 ผลผลิตร้อยละ 90 มาจากโรงงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ และสหกรณ์การเกษตรของรัฐ รัฐเป็นเจ้าของธนาคาร การขนส่งและคมนาคมทุกประเภท ส่วนร้านค้าก็เป็นของรัฐในการจัดจำหน่ายผลผลิตถึงร้อยละ 99 ของผลผลิตทั้งหมด สำหรับภาคเอกชนนั้นสามารถเป็นเจ้าของได้เฉพาะสวนเล็กๆ ผลไม้ยืนต้น เลี้ยงหมู เป็ด ไก่ ในครัวเรือนรอบๆ ไร่บ้านเท่านั้น เพื่อใช้บริโภคในครัวเรือนและขายในตลาดชาวนา

หลังสงครามเกาหลีรัฐบาลได้ประกาศและนำคนเกาหลีร่วมแรงร่วมใจสร้างชาติ อีกทั้งได้รับความช่วยเหลือทางด้านเทคโนโลยีและเงินทุนจากมิตรประเทศ ทำให้สังคมนิยมเหนือพัฒนาอย่างรวดเร็ว ในช่วงแรกระหว่างปี ค.ศ. 1957-1975 เกาหลีเหนือได้รับความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างสูง เพราะการรณรงค์ของรัฐบาลผลักดันให้คนเกาหลีทุกคนทุ่มเทในการทำงานเพื่อสร้างชาติให้เจริญรุ่งเรือง อีกทั้งได้รับความช่วยเหลือจากมิตรประเทศอย่างต่อเนื่อง ทำให้อัตราการความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจพุ่งสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ในช่วงเวลานั้นเกาหลีเหนือถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้ามากกว่าเกาหลีใต้ เพราะจากทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ได้เปรียบกว่าและความช่วยเหลือจากประเทศคอมมิวนิสต์ในยุคนั้น จากการร่วมแรงร่วมใจของประชาชน เพื่อที่จะต้องการพัฒนาประเทศของตน การที่เกาหลีเหนือปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ อยู่ภายใต้การควบคุมจากรัฐบาล ได้รับการเลี้ยงดูจากรัฐบาล มีบ้านและการแจกจ่ายอาหารที่เท่าเทียม อัตราการว่างงานเป็นศูนย์เพราะทุกคนต้องทำงานเพื่อที่จะนำข้าว ไม้ทำงานมาแลกกับอาหาร บทลงโทษที่เด็ดขาดและเข้มงวดจึงทำให้เกาหลีเหนือไม่มีอาชญากรรม ในระบบการผลิตตามแนวสังคมนิยมตามแบบเกาหลีเหนือที่เน้นการพึ่งตัวเองตามลัทธิจูเซ โดยไม่หวังพึ่งพิงชาติใดๆ เป็นระยะเวลาานาน

นับสิบๆ ปี มีส่วนทำให้ผลผลิตที่ผลิตได้ลดลง เพราะคนขาดกำลังใจในการผลิต คนขยันคนขี้เกียจต่างได้รับผลลัพธ์เท่าเทียมกัน สถานการณ์ดังกล่าวมีผลต่อสภาพทางจิตใจของเพื่อนร่วมงาน ทำให้เกิดความท้อแท้ ไม่มีใครอยากทำงานหนักในวิสาหกิจส่วนรวม ในทางตรงกันข้ามกลับสนใจกิจกรรมอื่นๆ เช่น กิจกรรมทางการเมืองมากกว่าที่จะทุ่มเทในการผลิต

จากกลไกทางเศรษฐกิจการเมืองดังกล่าว ส่งผลให้อัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดต่ำลงเรื่อยๆ นับตั้งแต่ค.ศ. 1976 อีกส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการขายสินค้าให้กับประเทศในกลุ่มสังคมนิยมในราคามิตรภาพเริ่มลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้นำจีน ตั้งเล็งเลี้ยวผิง ได้ประกาศมาปรับใช้เศรษฐกิจของสังคมนิยมแบบตลาด หมายถึงการใช้ระบบเศรษฐกิจเสรีด้วยนโยบายสี่ทันสมัยตามแนวสังคมนิยมแบบจีน ผู้นำเกาหลีเหนือจึงได้ปฏิเสธที่จะเกี่ยวข้องกับผูกพันกับแนวทางใหม่ของจีน เพราะเกรงว่าระบบทุนนิยมจะรุกเข้าไปทำลายระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม และจะทำให้การกลายเป็นสังคมนิยมวินิสต์สมบูรณ์จะถูกทำลายลง ดังนั้น จึงลดความสัมพันธ์โดยตรงกับจีนลง ในขณะเดียวกัน จีนก็สนใจค้าขายกับเกาหลีเหนือโดยเน้นการใช้เงินตราแทนการแลกเปลี่ยนสินค้า รวมทั้งลดการค้าขายสินค้าในราคามิตรภาพแก่เกาหลีลง ส่วนประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์อื่นๆ ก็มีความต้องการขายสินค้าด้วยการชำระเป็นเงินสกุลแข็ง สภาพดังนี้ส่งผลให้มูลค่าทางการค้าและอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของเกาหลีเหนือลดต่ำลงอย่างเห็นได้ชัด

ตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา ผลิตภัณฑ์มวลรวมรายได้ประชาชาติ (Gross National Product-GNP) ลดลงจาก 22.9 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 1991 เหลือเพียง 20.5 พันล้านเหรียญในปี ค.ศ. 1993 และกระเตื้องขึ้นเพียงเล็กน้อยเป็น 22.3 พันล้านเหรียญในปี ค.ศ. 1995 จึงส่งผลให้รายได้ต่อหัวต่อปี (Per capita GNP) ลดลงจาก 1,038 เหรียญเป็น 904 เหรียญและ 957 เหรียญของปีเดียวกันข้างต้นตามลำดับ อนึ่ง มีรายงานกล่าวว่า ระบบเศรษฐกิจของประเทศนี้เป็นระบบปิดโดดเดี่ยวมากที่สุดในโลก เพราะมีการติดต่อกับตลาดทั่วโลกเป็นไปอย่างจำกัด และเป็นประเทศที่ค่อนข้างยากจน ประชากรมีรายได้ต่อเดือนราว 70-94 เหรียญสหรัฐฯ หรือประมาณ 1,750-2,350 บาทเท่านั้น⁷

สาเหตุของการลดลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมรายได้ประชาชาติมาจากการลดต่ำลงของผลผลิตทั้งในภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม ในภาคอุตสาหกรรมนั้น เนื่องจากความเก่าแก่ของเทคโนโลยีในการผลิตและของ โรงงานที่ผลิตสินค้าซึ่งไม่ได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัย ทำให้ขาด

⁷ ดำรง ฐานดี, พัฒนาการทางการเมืองการปกครองของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (เกาหลีเหนือ)และสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้), 63.

ประสิทธิภาพในการผลิตและผลผลิตลดต่ำลงทุกปี คือลดลง 1.9 เปอร์เซ็นต์ในปี ค.ศ. 1993 และลดลงราว 5.1 เปอร์เซ็นต์ในปี ค.ศ. 1995 อนึ่ง สินค้าที่ผลิตได้ก็ไม่ได้คุณภาพมาตรฐาน จึงไม่สามารถส่งไปขายแข่งขันกับประเทศคู่แข่งได้ และการค้ากับมิตรประเทศก็ลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับจีน ที่ได้กล่าวไปแล้วส่วนการค้ากับรัสเซียก็ลดต่ำลงเพราะรัสเซียก็ประสบกับปัญหาการถดถอยทางเศรษฐกิจจนแทบจะช่วยเหลือตนเองไม่ได้

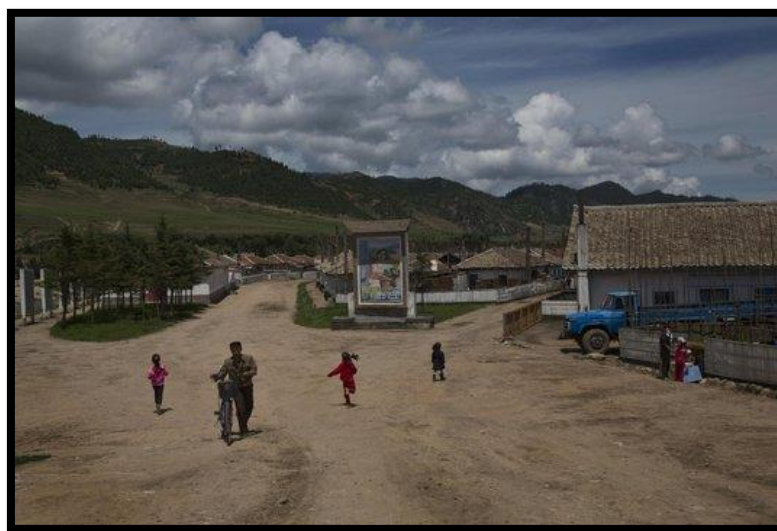

ภาพที่ 9 : ภาพถ่ายดาวเทียมแสดงการใช้กระแสไฟฟ้าในเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31711160>

จากภาพด้านบนที่แสดงให้เห็นถึงการใช้กระแสไฟฟ้าในเอเชียตะวันออกเฉียงจะเห็นได้ว่าทุกประเทศมีการใช้ไฟอย่างปกติยกเว้นเกาหลีเหนือประเทศเดียวที่เป็นเหมือนหลุมดำเมื่อมองมาจากดาวเทียม อีกทั้งเกาหลีเหนือยังประสบกับปัญหาด้านการขาดพลังงานเพื่อใช้ในการผลิต เพราะจีนซึ่งเคยเป็นแหล่งขายปิโตรเลียมที่สำคัญของเกาหลีเหนือประสงค์ที่จะขายในราคาตลาดโลกและชำระเงินในสกุลแข็ง แต่เกาหลีเหนือมีเงินสกุลแข็งน้อย จึงไม่สามารถซื้อน้ำมันจากจีนในปริมาณเพียงพอกับความต้องการได้ ในภาคเกษตรกรรมก็เช่นเดียวกัน บทบาทของสหกรณ์รวมหรือแบบนารวมตามระบบสังคมนิยมไม่ก่อให้เกิดการเพิ่มผลผลิตได้มากเท่ากับในอดีต มีหน้าซ้ำยังเกิดปัญหาน้ำท่วมและฝนแล้ง ทำให้ธัญพืชที่ผลิตได้ลดน้อยลงนับล้านตันต่อปี ยังผลให้ประเทศมีปริมาณอาหารไม่เพียงพอกับความต้องการ ความอดอยากจึงมีปรากฏไปทั่วในตอนกลางของทศวรรษที่ 1990 และต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี เกาหลีเหนือประสบกับปัญหาอุทกภัยที่ร้ายแรงที่สุดถึงสามปีติดต่อกัน ในค.ศ. 1994-1996 ซ้ำร้ายในปี ค.ศ. 1997 ภัยแล้งได้กระหน่ำซ้ำเติมลงไปอีก โดยที่น้ำในแม่น้ำลำคลองและแอ่งน้ำต่าง ๆ ทั่วประเทศแห้งขอดเป็นเวลาถึง 50 วันและอุณหภูมิได้พุ่ง

ขึ้นสูงสุดในรอบทศวรรษ ก่อให้เกิดความสูญเสียในด้านพืชผลถึง 317,000 เอเคอร์ ส่งผลให้ผลผลิตข้าวเสียหายถึง 704,300 ตัน⁸

ภาพที่ 10 : เมืองชนบทของเกาหลีเหนือ

(<http://picpost.mthai.com/view/22424>)

ภัยธรรมชาติได้สร้างหายนะเป็นอย่างมากต่อการผลิตข้าวในช่วงที่ผ่านมา ผลผลิตข้าวได้ลดลงไม่น้อยกว่าสองถึงสามล้านตันต่อปี ทำให้คนเกาหลีต้องจำกัดการบริโภคข้าวให้เหลือเพียงวันละ 350-400 กรัมต่อวัน แทนที่จะเป็น 500 กรัมต่อวันดังเช่นปกติที่เป็นมาหรือตามความต้องการของร่างกายของมนุษย์ พืชผักและสัตว์ต่าง ๆ ก็ไม่อาจผลิตได้เพียงพอกับความต้องการบริโภคภายใน จนประชาชนชาวเกาหลีต้องอดมื้อกินมื้อ ส่วนพ่อแม่ต้องอดอาหารมากขึ้นเพื่อให้ลูกได้รับประทาน อีกทั้งรัฐบาลเน้นให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวทหารก่อนตามนโยบาย Military First Policy ก็ยิ่งทำให้การแจกจ่ายอาหารไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นอย่างชัดเจน ภาพที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งของเกาหลีได้เป็นภาพของเด็กชายและเด็กหญิงที่ซูบผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก หน้าซีดเซียวเหมือนกับว่าไม่ได้รับประทานอาหารอย่างเพียงพอเป็นเวลานานนับปี

⁸เรื่องเดียวกัน, 64.

ภาพที่ 11 : เด็กผอมโซจากสภาวะขาดแคลนอาหารในช่วงปี 1990

ที่มา : <http://picpost.mthai.com/view/22424>

ภาพที่ 12 : ชายกำลังเก็บหญ้าเพื่อนำไปรับประทาน

ที่มา : <http://news.boxza.com/view/27190>

ความอดอยากของเกาหลีเหนือเป็นผลมาจากภัยธรรมชาติ อาหารที่ผลิตได้ย่อมไม่เพียงพอกับความต้องการของประชาชนในชาติ เกาหลีเหนือมีอัตราความเจริญทางเศรษฐกิจติดลบเป็นเวลาหลายปี ส่วนการส่งออกก็ลดลงทุกปี เพราะการผลิตสินค้าเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมลดต่ำลงมาก ในขณะที่ประเทศรัสเซียและจีนที่เคยให้ความช่วยเหลือเจือจุนกันมาโดยตลอดก็ไม่อาจจะอยู่ในฐานะที่ช่วยเหลือได้ หรือเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจเป็นแบบตลาดกันหมด จึงไม่อาจช่วยเหลือให้เปล่าเหมือนกับเก่าก่อนได้ เมื่อไม่สามารถขายสินค้าได้อย่างเมื่อก่อนและไม่มีเงินช่วยเหลือจากต่างชาติอย่างเป็นทางการ ทำให้เงินคงคลังลดลงจนแทบไม่มีเหลือ เครดิตของการ

ซื้อสินค้าก็ลดต่ำลงเพราะพ่อค้าของประเทศอื่นไม่แน่ใจว่า เมื่อส่งสินค้าไปแล้วจะได้รับเงินค่าสินค้าหรือเปล่า ยังไม่นับการนำเงินงบประมาณจำนวนมากไปซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์เพื่อเสริมสร้างอำนาจทางทหารอย่างต่อเนื่อง

ภาพที่ 13 : กองกำลังทหารที่จตุรัสคิมอิลซุง

ที่มา : [http://siangtai.com/UserFiles/Image/9North%20Korea\(29\).jpg](http://siangtai.com/UserFiles/Image/9North%20Korea(29).jpg)

ถึงแม้ว่าลัทธิเซ่ที่เป็นเหมือนเสาหลักของประเทศจะหมายถึงการพึ่งพาตนเองแต่ก็ต้องยอมรับว่าที่ผ่านเกาหลีเหนือได้รับความช่วยเหลือในหลายๆด้านจากประเทศพันธมิตร แต่หลังจากที่สหภาพโซเวียตล่มสลาย และเงินหันไปทำการค้าแบบทุนนิยมและเปิดประเทศมากขึ้นยิ่งทำให้ประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์สมบูรณ์แบบอย่างเกาหลีเหนือถูกทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว เกาหลีเหนือต้องประสบปัญหาในหลายๆด้านอย่างรุนแรงที่ส่งผลกระทบต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ ระบบเศรษฐกิจภายในประเทศหยุดชะงัก ความทรุดโทรมของระบอบคอมมิวนิสต์ค่อยๆปรากฏออกมาให้เห็น ซึ่งรัฐบาลทำเพียงแค่ออกโฆษณาชวนเชื่อให้ประชาชนของตัวเองคิดว่าทุกประเทศบนโลกกำลังประสบปัญหาเดียวกับพวกเขา และป้ายสีความผิดให้แก่ประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกากับเกาหลีใต้ สภาวะขาดแคลนอาหารในเกาหลีเหนือเริ่มรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ จนมีประชาชนล้มตายเป็นจำนวนมาก ผู้คนอดอยากหิวโหยจนต้องนำทุกสิ่งที่สามารถทำเป็นอาหารได้มาประทังชีวิต ในขณะที่ท่านผู้นำยังคงไปให้ความสนใจที่พัฒนาด้านการทหารเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์อันแข็งแกร่งของระบอบคอมมิวนิสต์

ภาพที่ 14 : การเดินสวนสนามในวันสำคัญของเกาหลีเหนือ

ที่มา : http://img.online-station.net/_news/2012/1211/64975_fd1.jpg

4.2 วิถีชีวิตภายใต้การปกครองของคิมจองอิล

4.2.1 วิถีชีวิตโดยทั่วไป

ภาพที่ 15 : การเดินทางของชาวเกาหลีเหนือโดยการเดินหรือใช้จักรยาน

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/wahkor/topicstock/2007/04/X5319774/X5319774.html>

การดำเนินชีวิต หลังจากเกาหลีได้รับเอกราชจากการเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นในโรงงานอุตสาหกรรมกว่าร้อยละ 80 อยู่ในเกาหลีเหนือแต่ 66 ปีภายใต้ตระกูลคิม เกาหลีเหนือกลายเป็นประเทศยากจนและล้าหลังติดอันดับโลก ช่วงที่คิมจองอิลเริ่มเข้ามาศึกษาการบริหารงาน

อย่างไม่เป็นทางการร่วมกับพ่อในปี 1974 เศรษฐกิจเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ มีขนาดไม่ด้อยไปกว่ากันมาก แต่เมื่อถึงปี 2010 รายได้ต่อหัวประชากรของเกาหลีใต้ สูงกว่าประชากรฝ่ายเหนือ 19 เท่า คิมจองอิลขึ้นมาเป็นผู้นำของเกาหลีเหนือในช่วงที่เกาหลีเหนือกำลังประสบปัญหาในด้านต่างๆ ปัญหาใหญ่ของเกาหลีเหนือในตอนนั้นคือวิกฤตการณ์ขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรง วิถีชีวิตของประชาชนภายใต้การปกครองของคิมจองอิลเป็นไปอย่างยากลำบาก เนื่องจากระบอบเศรษฐกิจที่พึ่งพิงตลาด โรงงานส่วนใหญ่ปิดตัว ทำให้ประชาชนไม่มีงานทำ ข้าวของเครื่องใช้และอาหารที่รัฐบาลจัดหาให้ก็ค่อยๆ ลดลงจนสุดท้ายไม่เหลืออะไร รถโดยสารสาธารณะไม่มีน้ำมันเพียงพอที่จะให้บริการ แต่ประชาชนก็ยังคงมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในตัวผู้นำว่าจะสามารถนำพาประเทศให้ผ่านพ้นวิกฤตต่างๆ เหล่านี้ไปได้

ภาพที่ 16 : ประชาชนทำการเคารพรูปปั้นท่านผู้นำ

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/wahkor/topicstock/2007/04/X5319774/X5319774.html>

จากระบบเศรษฐกิจที่ล้มเหลวทำให้เห็นถึงความไม่มีประสิทธิภาพของระบอบการปกครองคอมมิวนิสต์ จนทำให้คิมจองอิลต้องเพิ่มความเข้มงวดมากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันการลุกฮือจากประชาชน บทลงโทษอย่างรุนแรงสำหรับผู้ที่มีความเห็นคิดต่างหรือมีความคิดที่เข้าข้างไม่จงรักภักดีต่อท่านผู้นำ คิมจองอิลออกนโยบายซอนกุน (Songon) หรือทหารมาก่อน ซึ่งในช่วงคิมอิลซุงยังอยู่ บทบาทของทหารอยู่ในขอบเขต การรักษาความสงบหรือความมั่นคงภายในประเทศคือหน้าที่ของตำรวจ ยกเว้นช่วงสงครามเกาหลี แต่นโยบายซอนกุนทำให้ทหารมีอิทธิพลในสังคมมากกว่าเดิม กลายเป็นกองกำลังรักษาความมั่นคงในประเทศเคียงคู่กับตำรวจและเริ่มตรวจตราปราบปรามอะไรก็แล้วแต่ที่เป็นภัยต่อการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ อีกทั้งเกาหลีเหนือยังใช้ความเชี่ยวชาญในหลักจิตวิทยาจากการใช้กลยุทธ์ของความเมตตาของท่านผู้นำ ในการจูงใจประชาชนให้

จงรักภักดีต่อตระกูลคิม ซึ่งถึงแม้ว่าจะเปลี่ยนตัวผู้นำคนใหม่แต่ความศรัทธาในตัวท่านผู้นำก็ยังคงอยู่ เช่นการที่คิมจองอึน ได้สั่งการให้แจกจ่ายปลาแก่ประชาชนเพื่อสานต่อความประสงค์ของผู้เป็นพ่อที่มีความห่วงใยปากท้องของประชาชน ถือเป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายจากคิมจองอิล

ภาพที่ 17 : ถนนจากกรุงเปียงยางเพื่อไปยังจังหวัดข้างเคียง

ที่มา : <http://pantip.com/topic/30046921>

รัฐบาลเกาหลีเหนือจะแบ่งแยกประชาชนจากความจงรักภักดีที่มีให้ต่อแนวคิดการปกครอง จากนั้นก็จัดทำทะเบียนราษฎร์ไว้เพื่อควบคุมไม่ให้ต่อต้านในระดับชนชั้นของสังคมเพื่อตีกรอบให้ทางการจับตาสอดส่องได้ง่าย การปฏิบัติของทางการต่อประชาชนขึ้นอยู่กับระดับชนชั้นที่ถูกแบ่ง ยิ่งทำตัวอยู่ในโอวาทและแสดงความจงรักภักดีต่อตระกูลคิมมากเท่าไรก็จะได้รับโอกาสที่ดีในการดำรงชีวิตโดยมีทางการเป็นผู้กำหนดให้เช่น ได้รับการศึกษาดี ได้รับคัดเลือกให้เข้าไปอยู่ในกรุงเปียงยาง ได้ทำงานในพรรคแรงงานเกาหลี พรรคแรงงานเกาหลีจะควบคุมเกือบทุกด้านของชีวิต เช่น การปันส่วนอาหาร การย้ายที่อยู่ การว่าจ้างงาน และกิจกรรมทุกอย่างต้องดำเนินไปโดยสอดคล้องกับคำสั่งของพรรค ชีวิตส่วนตัวจะถูกจับตามองโดยเจ้าหน้าที่ทางการอยู่ตลอด

ที่เกาหลีเหนือมีกลไกในการควบคุมประชาชนได้อย่างค่อนข้างยาวนานคือ มีการจัดตั้งหน่วยเพื่อนบ้านหรือหน่วยประชาชน โดยจัดให้ครอบครัวระหว่างที่ 15-30 ครอบครัวรวมตัวกันจัดเป็นหน่วยเพื่อนบ้านอยู่ในทุกหมู่บ้าน เพื่อสอดส่องพฤติกรรมที่ชวนน่าสงสัยรวมทั้งการตรวจเยี่ยมโดยหัวหน้าหน่วยจะประสานงานกับตำรวจในการตรวจค้นบ้านที่มีของต้องห้าม เช่น หนังสือหรือเอกสารจากเกาหลีใต้ ชาวเกาหลีเหนือจะต้องสังกัดองค์กรอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นเยาวชนต่ำกว่าอายุ 30 สังกัดสันนิบาตเยาวชน คนงานสังกัดสหภาพแรงงาน แม่บ้าน สหภาพสตรีจะต้องร่วม

กิจกรรมตามท้องครกำหนด ซึ่งมักจะเป็นการศึกษาทางการเมืองและการมีกิจกรรมรวมหมู่ ผู้ที่อยู่ในระดับล่างของสังคมต้องเข้ารับการศึกษาดูงานตามจุดชมสัตว์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง เน้นความยิ่งใหญ่และความดีงามของท่านผู้นำตระกูลคิม สภาพชีวิตที่ดีเลิศของเกาหลีเหนือและชีวิตที่ย่ำแย่ของสหรัฐ

ภาพที่ 18 : ป้ายในสวนสัตว์บอกชนิดของสัตว์และวันที่ท่านผู้นำได้มอบให้แก่สวนสัตว์

ที่มา : <http://prachatai.com/journal/2013/01/44834>

เมื่อเดินทางไปยังสถานที่สำคัญต่างๆ สิ่งที่เราพบเห็นโดยปกติคือป้ายบอกถึงความสำคัญของสถานที่นั้นๆ แต่ที่ประเทศเกาหลีเหนือ เราจะพบป้ายหินขนาดใหญ่จารึกไว้ว่าท่านผู้นำเคยมาเยือนเมื่อใดกี่ครั้งหรือท่านผู้นำเคยกล่าวถึงความสำคัญของสถานที่นั้นๆ ไว้อย่างไร มีการทำสัญลักษณ์ไว้ที่พื้นพร้อมป้ายหิน แสดงตำแหน่งที่ท่านผู้นำเคยยืนและบันทึกถ้อยคำที่ท่านผู้นำได้กล่าวถึงความสำคัญของต้นไม้ไม่ว่าต้นไม้แม้อะไรทั้งในสวนสัตว์ ที่หน้ากรงจะมีป้ายบอกชนิดของสัตว์ไว้อย่างชัดเจน ว่าเป็นสัตว์ชนิดใดและท่านผู้นำได้มอบให้กับสวนสัตว์แห่งนี้เมื่อใด

⁹ อนุชชา อภากริม, สงครามเย็นในแดนโสมวิกฤตที่ยังสิ้น (กรุงเทพมหานคร: มติชน 2558), 227-228.

ภาพที่ 19 : ทรงผมของหญิงและชายที่ทางรัฐกำหนด

ที่มา : <http://www.thairath.co.th/content/329415>

ชีวิตในการควบคุมของรัฐเป็นดังนี้ เมื่อผู้คนออกจากบ้านเพื่อไปทำงานหรือโรงเรียน บนถนนจะมีลำโพงติดตั้งประจำและเคลื่อนที่กระจายข่าวสารของทางการ ซึ่งการกระจายข่าวสารแบบนี้มีอยู่ทุกเมืองของเกาหลีเหนือ อีกทั้งยังมีระบบส่งเสียงตามสายไปถึงทุกบ้าน โดยมีเจ้าหน้าที่ไปคอยตรวจว่ายังใช้งานคืออยู่หรือไม่ เมื่อถึงที่ทำงานก่อนเข้าทำงานจะมีช่วงเวลาการอ่านและออกกำลังกาย 30 นาที ช่วงการอ่านมีเรื่องคำชี้แนะ การศึกษาบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ของพรรคตามด้วยคำชี้แนะในการทำงานประจำวันและประกาศของทางการ สำหรับนักเรียนมีการออกกำลังกายตามจังหวะเพลงที่ยิมและทำความเคารพต่อหน้ารูปท่านผู้นำ เด็กทุกคนจะต้องศึกษาประวัติศาสตร์คิมอิลซุงอย่างละเอียด หนังสือที่อ่านเกี่ยวข้องกับชีวิตของคิมอิลซุง ชั่วโมงร้องเพลงเป็นการร้องเพลงปลุกใจรักชาติ การท่องจำและสามารถท่องอุดมการณ์ทางการเมืองได้จะทำให้ได้คะแนนสูง ซึ่งจะช่วยให้เข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้ ช่วงเวลาเลิกงานผู้คนเกือบทั้งหมดต้องอยู่ในโรงงานเพื่อเข้าร่วมประชุมชุมชนและการเรียนรู้ประจำวัน การประชุมชุมชนเกี่ยวกับการทำงานว่าได้ผลอย่างไร ส่วนการประชุมเรียนรู้เกี่ยวกับการเมือง ศึกษาอุดมการณ์การเมืองและเผยแพร่นโยบายพรรค

ภาพที่ 20 : เข็มรูปคิมอิลซุงและคิมจองอิลติดอยู่บนเสื้อของชาติเกาหลีเหนือ

ที่มา : <http://www.manager.co.th/Sport/ViewNews.aspx?NewsID=9570000107377>

ชาวเกาหลีเหนือทุกคนจะต้องติดเข็มคิมอิลซุงและคิมจองอิลไว้ที่คอปกเสื้อด้านหน้า เข็มนี้ผลิตในปลายทศวรรษ 1960 มีการออกแบบทั้งเสื้อผ้าและทรงผมให้กับทั้งชายและหญิง ตัดผมตามที่รัฐบาลกำหนดและจะไม่มีการข้อมสืผม เพราะเกาหลีเหนือมองว่าการข้อมสืผมเป็นการดูถูกเชื้อชาติของตนเอง

ภาพที่ 21 : สถานีรถไฟเปียงยาง

ที่มา : <http://www.seat61.com/images/NorthKorea-station.jpg>

รัฐธรรมนูญเกาหลีเหนือเขียนไว้ว่าจะดูแลและเคารพประชาชน แต่ในความเป็นจริง ประชาชนกลับถูกปฏิเสธเสรีภาพในการพูด การรับรู้ข่าวสาร การทำมาหากิน การร้องทุกข์ การชุมนุมเคลื่อนไหวกว้าง หรือแม้กระทั่งการเดินทาง ไม่ต้องพูดถึงการเดินทางไปต่างประเทศเพราะแม้แต่จะเดินทางไปเยี่ยมญาติในต่างเมืองยังต้องทำเรื่องขออนุญาต คนเกาหลีเหนือได้รับอนุญาตให้เดินทางได้ภายในเมืองหรือเขตที่ตนอาศัยอยู่แต่เมื่อจะเดินทางไปต่างเมือง ประชาชนจะต้องถือใบอนุญาตการเดินทางซึ่งจะออกโดยคณะกรรมการประจำเมือง ในใบอนุญาตจะมีรายละเอียดระบุได้แก่ ชื่อผู้เดินทาง ตำแหน่ง จุดประสงค์ของการเดินทาง จุดหมายปลายทาง ระยะเวลาและหมายเลขเอกสาร ระยะเวลาที่เดินทางได้สูงสุดคือ 14 วัน โดยทั่วไปประชาชนเดินทางด้วยรถไฟ ซึ่งเป็นพาหนะสำหรับการคมนาคมขนส่งหลักในเกาหลีเหนือ ซึ่งสร้างไว้ตั้งแต่สมัยญี่ปุ่นเข้ามารุกราน ระยะทางของรถไฟเกาหลีเหนือครอบคลุมมากกว่า 5,000 กิโลเมตร ตู้รถไฟของประชาชนสามารถซื้อได้ด้วยการแสดงบัตรอนุญาตเดินทางและบัตรประจำตัวประชาชน เมื่อโดยสารรถไฟจะมีการตรวจตั๋วและใบอนุญาตเดินทางอย่างเคร่งครัด ผู้ที่ทำใบอนุญาตหายจะถูกปรับเงินหรือลงโทษด้วยการถูกบังคับใช้แรงงานประมาณ 1 เดือน

ภาพที่ 22 : วิถีชีวิตในกรุงเปียงยาง

ที่มา : <http://picpost.postjung.com/243105.html>

วิถีชีวิตของชาวเกาหลีเหนือในเปียงยาง¹⁰ เมืองหลวงของเกาหลีเหนือคือเปียงยาง

¹⁰ บุญรัตน์ อภิชาติไตรสรณ์, *ฝ่าบัลลังก์จักรพรรดิโสมแดง* (กรุงเทพมหานคร: บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเซ็นแนล

เป็นศูนย์กลางของประเทศในทุกด้าน ซึ่งในกรุงเทพฯมีเพียงกลุ่มที่ได้รับคัดเลือกเท่านั้นที่จะได้เข้าไปอยู่ในเชียงใหม่มีกลุ่มคนที่จัดว่าเป็นอภิสิทธิ์ชนอยู่ประมาณ 500,000 คน มาตรฐานในการคัดเลือกคนเข้าไปอยู่ในกรุงเทพฯนั้นคือ ความจงรักภักดีและซื่อสัตย์ต่อตระกูลคิมหรือต้นตระกูลเคยเป็นกลุ่มชนต่อต้านการรุกรานของจักรวรรดิญี่ปุ่นในสมัยที่คิมอิลซุงกำลังก่อตั้งประเทศ สมาชิกอาวุโสของพรรคแรงงานจะอยู่ใน อพาร์ทเมนต์สูง 30 ชั้น นายทหารระดับสูงพักอยู่ใกล้กระทรวงกลาโหม ส่วนรัฐมนตรีอยู่ใกล้กับโรงแรมเคียวโร บรรดาคนสนิทของคิมจองอิล จะอยู่ในเคหะที่เรียกว่า “อินค็อกซอน” กลุ่มบ้านพักเหล่านี้จะกระจุกตัวอยู่ในเขตของซองในเชียงใหม่ กลุ่มอภิสิทธิ์ชนในเชียงใหม่ก็จะแต่งงานกันภายในชนชั้นเดียวกัน สะสมความร่ำรวยจากการค้าขาย กินอาหารนำเข้าและใช้เงินตราสกุลต่างประเทศ คิมจองอิลเอาใจอภิสิทธิ์ชนเหล่านี้เป็นพิเศษ โดยการจัดทำโครงการหลายอย่างขึ้นมาเพื่อเพียงผลประโยชน์ของคนกลุ่มนี้เพียงกลุ่มเดียว มีการเปิดห้างสรรพสินค้าที่ขายเฉพาะสินค้านำเข้าผ่านทางจีน มีแบรนด์ดังของตะวันตกอยู่หลายแบรนด์ และผลิตภัณฑ์ต่างชาติและเฟอร์นิเจอร์หรู มีการเปิดสวนน้ำที่มีคลื่นทะเลเทียมและสไลเดอร์ยักษ์ ความช่วยเหลืออาหาร 50,000 ตัน มีการสั่งกันไว้สำหรับเชียงใหม่ถึง 40,000 ตัน ทั้งยังสั่งให้เจ้าหน้าที่คอยดูแลน้ำประปาไฟฟ้าและน้ำมันในเมืองหลวงอย่าให้ขาดตกบกพร่องทั้งหมดนี้เป็นเพราะคิมจองอิลและคนใกล้ชิดคิดว่าจะสามารถรักษาระบบการปกครองในรูปแบบนี้ไว้ได้ หากอภิสิทธิ์ชนเหล่านี้ยังพึงพอใจกับความสะดวกสบายที่ปรนเปรอให้ตราบดีที่ยังภักดีต่อตระกูลคิม

ภาพที่ 23 : ชนชั้นอภิสิทธิ์ชนซื้อของในซูเปอร์มาร์เก็ต

ที่มา : <http://news.boxza.com/view/27190>

คนพิการและคนป่วยไม่มีสิทธิที่จะได้อยู่ที่กรุงเปียงยาง เพราะจะทำให้ภาพลักษณ์ของเมืองหลวงดูไม่ดี กรุงเปียงยางเป็นเมืองที่เอาไว้เป็นหน้าเป็นตาให้กับประเทศเกาหลีเหนือ เพื่อทำการประชาสัมพันธ์ว่าเกาหลีเหนือเป็นประเทศคอมมิวนิสต์ที่สมบูรณ์แบบ 'ไม่มีอาชญากรรม' 'ไม่มีคนไร้บ้าน' ทุกคนมีงานทำและรู้จักหน้าที่ของตนเอง ที่สำคัญทุกคนยังให้ความเคารพและจงรักภักดีต่อตระกูลคิม ในวันที่สำคัญต่างๆประชาชนจะต้องออกมาเคารพรูปปั้นของคิมอิลซุงและคิมจองอิล ถึงจะพยายามทำให้ดูดีขนาดไหนคนทั่วโลกก็สามารถรับรู้ได้ว่านั่นคือการสร้างภาพ

ภาพที่ 24 : อนุสาวรีย์คิมอิลซุงและคิมจองอิล

ที่มา : <http://picpost.postjung.com/243105.html>

ภาพที่ 25 : รถรางในกรุงเปียงยาง

ที่มา : <http://picpost.postjung.com/243105.html>

ประชากรในกรุงเปียงยางมีประมาณ 2 ล้านคน 1 ใน 4 เป็นคนของพรรคแรงงานเกาหลี และบางส่วนเป็นนักศึกษาที่ได้รับคัดเลือกจากทั่วประเทศเพื่อให้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศ และคนชนชั้นกลาง คนของพรรคแรงงานเกาหลีถือเป็นชนชั้นอภิสิทธิ์ชนมีชีวิตที่สบายมากกว่าประชาชนทั่วไป ทั้งการรับประกันส่วนอาหาร สิทธิพิเศษในสังคมเช่น การได้เข้าร้านอาหาร ชื่อของในซูบเปอร์มาเก็ต มีบ้านและรถยนต์ส่วนตัวใช้ ซึ่งประชากรคนอื่นๆจะต้องเดินทางโดยรถโดยสารสาธารณะ รถไฟใต้ดิน จักรยาน หรือเดินเท้า จึงทำให้ถนนไม่มีรถติดเพราะมีรถยนต์เพียงไม่กี่คัน ความเป็นอยู่ในกรุงเปียงยางจัดได้ว่าดีที่สุดในประเทศ มีระบบสาธารณสุขโลกที่สมบูรณ์ ถึงแม้บางวันจะติดขัดบ้างแต่ก็ยังถือว่าดีกว่าต่างจังหวัดของเกาหลีเหนือ

ภาพที่ 26 : ถนนในกรุงเปียงยาง

ที่มา : <http://picpost.postjung.com/243105.html>

กรุงเปียงยางมีสถานที่สำคัญทางราชการ ตึกต่างๆอนุสาวรีย์และสิ่งก่อสร้างที่แสดงถึงความยิ่งใหญ่แต่ดูไร้ชีวิตชีวา ความสมบูรณ์แบบที่เกาหลีเหนือพยายามสร้างภาพให้ทั่วโลกเห็นนั้น เป็นเพียงแค่ฉากบังหน้าเพื่อปกปิดความจริง ห่างออกไปจากกรุงเปียงยางไม่กี่กิโลภาพของความจริงก็ปรากฏขึ้น ความอดอยาก ความยากจนที่ประชากรเกินครึ่งของประเทศต้องเจอและดิ้นรนเอาตัวรอดตามสัญชาตญาณของตัวเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้สื่อต่างชาติจะไม่มีทางได้เห็นในกรุงเปียงยางเด็ดขาด

ภาพที่ 27 : สถานีรถไฟซินจินจู

ที่มา : <http://38north.org/wp-content/uploads/2010/07/sinuiju-train-station.jpg>

การรับรู้ข่าวสาร เสรีภาพแทบจะหาไม่ได้จากในเกาหลีเหนือ เกาหลีเหนือกลายเป็นประเทศเผด็จการมากขึ้นในยุคของคิมจองอิล รัฐบาลเข้ามาควบคุมทุกอย่างในการดำเนินชีวิต ประชาชนเกาหลีเหนือถูกควบคุมโดยรัฐบาลในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องชีวิตประจำวัน อาหารการกิน หรือแม้กระทั่งทางความคิด ในเกาหลีเหนือไม่มีอินเทอร์เน็ต ข่าวสารที่จะได้รู้จะถูกคัดกรองมาจากรัฐบาลมาเป็นอย่างดี นอกเหนือจากป้ายคำขวัญและรูปท่านผู้นำที่พบเห็นได้ในทุกๆ ที่ หรืออนุสาวรีย์ท่านผู้นำที่มีอยู่ในทุกๆ เมืองแล้ว เมื่อกลับเข้ามาในบ้าน รายการโทรทัศน์ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่ง ที่ถูกใช้ป็นเครื่องมือสำคัญในการปลูกฝังความเชื่อและค่านิยมที่รัฐต้องการให้กับประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รายการโทรทัศน์ที่เกาหลีเหนือ นั้น มีการนำเสนอเรื่องราวของสงครามเกาหลีในอดีตอยู่ตลอดเวลา ในความรับรู้ของชาวเกาหลีเหนือ นั้น ผู้ที่แพ้สงครามคือสหรัฐอเมริกา เกาหลีเหนือมองสหรัฐอเมริกาคือเป็นศัตรูอันดับหนึ่ง ทุกคำพูดที่กล่าวถึงจะใช้คำว่า American Imperialist หรือ จักรวรรดินิยมอเมริกา พร้อมกันนั้นก็เรียกเกาหลีใต้ว่าเป็น American's Puppet หรือหุ่นเชิดของอเมริกาในทุกคำพูดที่กล่าวถึง สื่อเกาหลีเหนือจะนำเสนอว่าสาเหตุที่สหรัฐอเมริกาต้องการที่จะยึดครองเกาหลีเหนือ นั้น เป็นเพราะประเทศของพวกเขาเฝ้ามีความอุดมสมบูรณ์ มีแร่ธาตุ และสามารถปลูกข้าวได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งสิ่งนี้ขัดต่อสิ่งที่โลกภายนอกรับรู้ ในอีกแง่มุมหนึ่งว่า เกาหลีเหนือผลิตอาหารได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการ และต้องขอความช่วยเหลือด้านอาหารจาก WFP (World Food Programme) ของสหประชาชาติ เพื่อแลกกับการยอมเข้าร่วมเจรจาหกฝ่ายในเรื่องของการยุติการพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์

ประชาชนต้องรายงานการซื้อวิทยุและโทรทัศน์ให้แก่ทางการเพื่อทางการจะได้มาตรวจสอบว่า เครื่องใช้เหล่านี้รับช่องสัญญาณของทางการ การอ่านหนังสือนิตยสารและ

หนังสือพิมพ์ต่างประเทศเป็นสิ่งต้องห้าม แต่มีการลักลอบนำวิทยุคลื่นสั้นมาฟังข่าวสารจากภายนอก โทรทัศน์มีเพียงแค่ช่องข่าวและเปิดเพลงปลุกใจสลับกับภารกิจที่ท่านผู้นำได้ทำเพื่อประชาชนเกาหลี โอวาทของท่านผู้นำและบทสรรเสริญท่านผู้นำอยู่ตลอดเวลา ทุกบ้านจะต้องติครูบงของท่านผู้นำทั้งสองเอาไว้ รายการทางโทรทัศน์จะฉายเรื่องราวความสำเร็จในการพัฒนาอาวุธ รายการข่าวก็แทบจะไม่มีข่าวสารจากต่างประเทศเลย มีการฉายการแข่งขันกีฬาต่างๆ เช่น ฟุตบอลโลก หรือ กีฬาโอลิมปิก การนำภาพจากการแข่งขันมาเผยแพร่ทางโทรทัศน์ แต่ไม่ใช่การถ่ายทอดสด และเลือกเฉพาะรายการที่เกาหลีเหนือได้เหรียญทองเท่านั้นมาออกอากาศ การแข่งขันป้องกันระหว่างทีมเกาหลีเหนือและทีมเกาหลีใต้ ซึ่งทีมเกาหลีเหนือชนะไปสองต่อหนึ่งเซต ปรากฏว่าในเซตที่สองซึ่งเกาหลีเหนือแพ้นั้นถูกตัดออก ไม่นำมาเผยแพร่แต่อย่างใด โดยได้ข้ามไปยังเซตที่สามซึ่งเกาหลีเหนือกลับมาเอาชนะได้ สิ่งนี้คงจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญและสามารถที่จะสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของผู้มีอำนาจในการควบคุมข้อมูลข่าวสารได้เป็นอย่างดี

ชาวเกาหลีเหนือถูกสอนให้จงรักภักดี ศรัทธา และเชื่อมั่นในตัวท่านผู้นำ ตระกูลคิม เปรียบเสมือนพระเจ้าของชาวเกาหลีเหนือ เรียกได้ว่าทุกลมหายใจเข้าออกจะมีแต่ท่านผู้นำเสมอ มีการควบคุมสื่อเพื่อโฆษณาชวนเชื่อในประเทศให้รู้สึกว่เกาหลีเหนือเป็นประเทศที่ดีที่สุดในโลก เกาหลีเหนือพยายามที่จะสร้างภาพให้สหรัฐอเมริกาเป็นผู้ร้ายและเกาหลีใต้เป็นสุนัขรับใช้ทุนนิยมในสายตาของประชาชน

ภาพที่ 28 : โปสเตอร์โฆษณาชวนเชื่อของเกาหลีเหนือ

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31294442>

กิมจงอิลได้มีการใช้โฆษณาชวนเชื่อเพื่อปลุกกระดม ปลุกฝังแนวความคิดด้านคอมมิวนิสต์อย่างเข้มข้นผ่านสื่อวัฒนธรรมและการศึกษา ความบันเทิงที่ออกมาจึงมีแก่นที่มุ่งไปในเรื่องของการเมืองแทบทั้งสิ้น กิมจงอิลใช้สื่อด้านศิลปะ โฆษณาวิถีชีวิตของกิมอิลซุงและสรรเสริญครอบครัวของตัวเอง โดยผลักดันให้พรรคกำหนดสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวเป็นอนุสรณ์แห่งการปฏิบัติ รวมทั้งสร้างกระท่อมบนภูเขาแพคทูซึ่งกิมอิลซุงเคยใช้เป็นที่พักเพื่อต่อต้านจักรวรรดิญี่ปุ่นช่วงกลางทศวรรษ 1930 และสั่งให้ประชาชนเกาหลีเหนือ ไปเที่ยวสถานที่เหล่านี้ เพื่อให้ข้อมูลต่างๆ เข้าสู่สมองของประชาชน คนเกาหลีเหนือจะถูกปิดหูปิดตาให้รับรู้ข้อมูลที่ทางรัฐบาลต้องการให้รู้เท่านั้น การรับรู้ข่าวสารจากโลกภายนอกเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ในเกาหลีเหนือ โทรทัศน์และวิทยุจะถูกรัฐบาลจำกัดไว้ให้ ถ้าแอบฟังการออกอากาศจากต่างประเทศหากถูกพบก็จะถูกจับกุมขมกวัน นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศหรือแก่นนำพรรคอาจได้รับอนุญาตให้ได้รับข่าวสารเป็นภาษาจีน รัสเซีย และญี่ปุ่น ทางรัฐบาลจะกำหนดช่องเพื่อไม่ให้มีการเผยแพร่ภาพจากเกาหลีใต้และจีน การออกอากาศของโทรทัศน์เกาหลีเหนือในวันธรรมดาจะเริ่มเวลา 5 โมงเย็นถึง 5 โมง ส่วนวันอาทิตย์และวันหยุดราชการเริ่มตั้งแต่ 10 โมงเช้า ส่วนทางด้านสื่อสิ่งพิมพ์การรับรู้ข่าวสารด้านนี้ก็อยู่ในวงที่จำกัด เพราะนอกจากรัฐบาลจะคุมเนื้อหาอย่างเข้มงวดแล้ว ในกรุงเปียงยางยังมีร้านหนังสือค่อนข้างน้อย และร้านหนังสือที่ตั้งอยู่ก็เหมือนร้านที่ไว้โชว์มากกว่าจะเป็นร้านขาย ประเภทของหนังสือก็มีน้อย ส่วนใหญ่ร้านขายหนังสือจะอยู่ตามโรงแรมที่ไว้สำหรับให้นักท่องเที่ยวต่างชาติไปพัก คนเกาหลีเหนือทั่วไปนิยมใช้ห้องสมุดมากกว่าการซื้อหนังสือหรือไม่ก็อ่านในที่ทำงาน ความหลากหลายและโลกภายนอกเป็นอย่างไร คนเกาหลีเหนือถูกติกรอบให้รับรู้แค่นั้น

ภาพที่ 29 : ร้านขายหนังสือที่อยู่ตามโรงแรมในกรุงเปียงยาง

ที่มา : <http://www.slate.com/content/dam/slate/blogs/ behold/2013/03/12/6.jpg. large.jpg>

หนังสือพิมพ์ในเกาหลีเหนือฉบับเด่นๆคือ โรโดจ็องมินุนซึ่งเป็นกระบอกเสียงจากพรรคแรงงานเกาหลี และมินจูโซซอนซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของสมาชิกประชาชนสูงสุดและคณะรัฐมนตรีซึ่งรายงานข่าวเกี่ยวกับการบริหารรัฐกิจ การตัดสินใจและคำสั่งของคณะรัฐมนตรี กฎหมายและประเด็นทางนโยบาย โรโดจ็องมินุนซึ่งแปลว่าหนังสือพิมพ์แรงงานนั้นถือได้ว่าเป็นหนังสือพิมพ์ที่สื่อมวลชนต่างชาติใช้วิเคราะห์ความเคลื่อนไหวของเกาหลีเหนือมากที่สุด โรโดจ็องมินุนมีทั้งหมด 6 หน้าหน้าแรกอุทิศให้แก่บทบรรณาธิการและเรื่องราวเกี่ยวกับคิมจองอิลและคิมอิลซุง หน้า 2 จะลงจดหมายหรือสาส์นที่ต่างประเทศส่งถึงคิมจองอิล หน้า 3 เกี่ยวกับอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจ หน้า 4 ลงข่าวเกี่ยวกับการมาเยือนหรือการเดินทางกลับของตัวแทนท้องถิ่นและตัวแทนต่างประเทศ ตลอดจนวัฒนธรรมและงานกิจกรรม หน้า 5 และหน้า 6 ส่วนใหญ่เป็นข่าวต่างประเทศ ข่าวคราวการเคลื่อนไหวในการรวมประเทศ และรายงานเกี่ยวกับเกาหลีใต้ โรโดจ็องมินุนเขียนด้วยอักษรเกาหลีทั้งหมด อ่านจากซ้ายไปขวาและพิมพ์เป็นขาค่าเป็นส่วนใหญ่และโดยหลักการ โรโดจ็องมินุนจะได้รับการแจกจ่ายไปตามกลุ่มองค์กรประชาชนเช่น โรงเรียน หน่วยแรงงาน สหกรณ์ เกษตร เป็นต้น ส่วนคนที่สามารถรับได้เป็นการส่วนตัวคือเจ้าหน้าที่ระดับสูงของพรรคหรือรัฐบาล

ภาพที่ 30: หนังสือพิมพ์โรโดจ็องมินุน

ที่มา :http://www.koreatimesus.com/wp-/2014/12/AEN20141217003752315_01_i.jpg

เครื่องมือที่ทางการเกาหลีเหนือใช้ดูความประพฤติของประชาชนคือ ตำรวจลับซึ่งมีหน้าที่คือสอดแนมและจับผิดว่าใครคิดไม่ซื่อต่อระบอบการปกครองหรือไม่ จำนวนตำรวจลับในเกาหลีเหนือเพิ่มขึ้นพร้อมๆกับการขึ้นมาสู่อำนาจของคิมอิลซุง องค์กรตำรวจลับเป็นหน่วยงานที่อยู่ใกล้ชิดประชาชนแต่ก็มีความลึกลับ เพราะแม้แต่หัวหน้าองค์กรก็ไม่ทราบกันว่าใครคือใคร แต่ดูเหมือนผู้ควบคุมสูงสุดก็คือคิมจองอิล ตำรวจลับในภาคประชาชนจะแทรกตัวเข้าไปอยู่ในทุกหนทุก

แห่งของในทุกหน่วยงานรัฐ พรรคและองค์กรประชาชน ยกเว้นในพรรคส่วนกลาง จะสืบข่าวกรอง และเป็นสายลับจับตาดูคนที่ด้านรัฐบาลหรือผู้ต้องสงสัยโดยปฏิบัติงานเป็นเครือข่าย ประชาชนที่เข้าข่ายน่าสงสัยจะถูกเฝ้าติดตามเป็นพิเศษ หากถูกจับกุมจะถูกลงโทษซึ่งแบ่งเป็น 4 ระดับแตกต่างกันไปตามความรุนแรงของการลงโทษคือ 1) ศูนย์แรงงาน สำหรับผู้ที่กระทำผิดเล็กน้อย 2) ศูนย์การศึกษาแรงงาน สำหรับผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดและต้องถูกคุมขังนานกว่า 1 ปีแต่ไม่เกิน 2 ปี 3) ศูนย์แก้ไขปรับเปลี่ยนแรงงาน สำหรับผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดและต้องถูกคุมขังนานกว่า 2 ปี 4) ก่ายกักกัน สำหรับผู้ที่มีความผิดขั้นรุนแรง ซึ่งการวัดระดับความผิดนั้นขึ้นอยู่กับผู้พิจารณาคดี ไม่มีกฎหมายตายตัว ระดับความผิดที่รุนแรงในเกาหลีเหนือคือการที่ทำได้ตัวเป็นศัตรูต่อระบอบการปกครองคอมมิวนิสต์และมีความคิดที่ไม่จงรักภักดีต่อท่านผู้นำ

ภาพที่ 31 : โรงเรียนอนุบาลในกรุงเปียงยาง

ที่มา : <http://pantip.com/topic/30064002>

การศึกษา การปลูกฝังความเชื่อเริ่มตั้งแต่ในโรงเรียน ที่ซึ่งจะพบเห็น โฆษณาชวนเชื่อในลักษณะของป้ายต่างๆ อยู่ตามบริเวณทางเดินและหน้าห้องเรียน ที่โรงเรียนจะมีห้องพิเศษห้องหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องสำหรับใช้เรียนวิชาที่เกี่ยวกับประวัติของท่านผู้นำโดยเฉพาะ และมีห้องพิเศษอีกห้องหนึ่ง ซึ่งใช้เป็นห้องสำหรับเก็บของขวัญที่ท่านผู้นำทั้งสามรุ่นได้มอบให้แก่เด็กๆ และโรงเรียน ภายในห้องเต็มไปด้วยสัตว์หายากชนิดต่างๆ ที่สต๊าฟเอาไว้ ฟอสซิลของสิ่งมีชีวิตยุคดึกดำบรรพ์ ตลอดจนภาชนะหรืออาวุธของมนุษย์ในยุคโบราณ เด็กๆ จึงมีความผูกพันกับท่านผู้นำมาก แม้ท่านผู้นำทั้งสองรุ่นก่อนหน้านี้อาจเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม เด็กๆ ได้รับการสอนว่าท่านผู้นำรักและห่วงใย

เด็กๆมาก แม้แต่โต๊ะที่พวกเขาใช้เรียนหนังสือก็เป็นผลงานการออกแบบของท่านผู้นำตลอดกาล คิมอิลซุง

การศึกษาในเกาหลีเหนือ มีหน้าที่หลักอยู่ 2 ด้านคือ 1) ด้านความรู้ทางวิทยาศาสตร์ และทักษะเชิงเทคนิค 2) ปลุกฝังลัทธิคอมมิวนิสต์ให้ประชาชนเกาหลีเหนือเป็นผู้รักดีต่อระบอบคอมมิวนิสต์ เกาหลีเหนือมีระบบการศึกษาภาคบังคับอย่างครอบคลุมตั้งแต่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1950 โดยปรับเปลี่ยนมาอีกหลายครั้งจนเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1975 ทางการจัดการศึกษาภาคบังคับ 11 ปีและให้เรียนฟรีกันทุกคนในเบื้องต้น ชั้นอนุบาลเรียน 1 ปี และตามด้วยการศึกษาระดับประถมศึกษา 4 ปีโดยให้เรียนที่โรงเรียนประชาชน ระดับต่อมาก็คือมัธยมเรียน 6 ปี ถึงแม้เด็กทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมแต่คุณภาพแตกต่างกันมาก เด็กในกรุงเปียงยางจะได้รับการศึกษาคุณภาพดีที่สุดในเมืองหลวงแห่งนี้ผู้ที่ผ่านการคัดสรรพื้นฐานของความภักดีต่อระบอบการปกครองเท่านั้นที่จะมีโอกาสได้อยู่ในพื้นที่รอบนอกตามต่างจังหวัดมีแนวโน้มว่าคุณภาพการศึกษาจะสูงกว่าเขตพื้นที่การเกษตรหรืออุตสาหกรรมที่ประชาชนถูกกำหนดให้ไปทำงานและดำรงชีวิต แต่ขณะที่สภาพเศรษฐกิจเกาหลีเหนือฝืดเคืองได้ส่งผลไปถึงการศึกษาในวงกว้าง หนังสือเรียนและสมุดมีไม่พอแจกให้เด็กเรียน เด็กๆในพื้นที่ชนบทไม่มีดินสอใช้

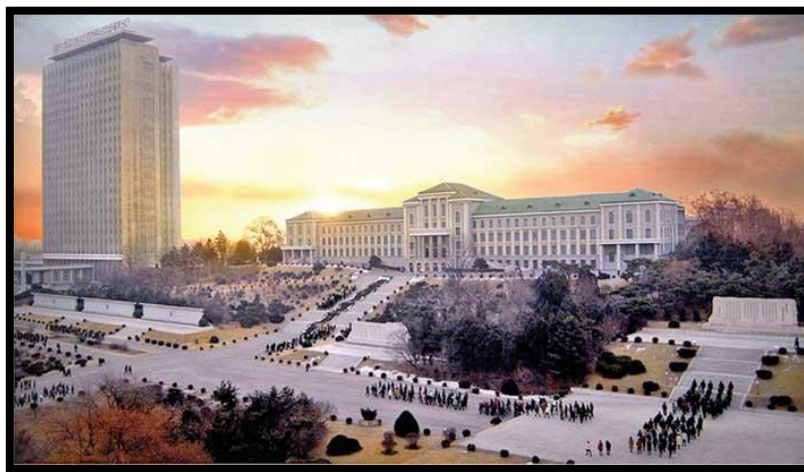

ภาพที่ 32 : สนามเด็กเล่นในโรงเรียน

ที่มา : <http://pantip.com/topic/30064002>

สำหรับการศึกษาขั้นสูงมีหลายประเภทแตกต่างกันออกไปคือ 1) มหาวิทยาลัยชั้นนำ ซึ่งมี 3 มหาวิทยาลัยหลักได้แก่ มหาวิทยาลัยคิมอิลซุง มหาวิทยาลัยเทคนิคคิมแจค และมหาวิทยาลัยโคเรียของคยุนควาน แต่สถาบันที่ถือว่าเป็นมหาวิทยาลัยตามความหมายในระดับสากลแห่งเดียว

คือมหาวิทยาลัยคิมอิลซุง 2) วิทยาลัยเฉพาะทางซึ่งเน้นการเรียนการสอนด้านอาชีพ เช่น อุตสาหกรรมเบา วิศวกรรมไฟฟ้า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แพทย์ 3) สถาบันฝึกวิชาชีพครู 4) วิทยาลัยที่ก่อตั้งขึ้นตามโรงงานหรือพื้นที่อุตสาหกรรม แต่นักศึกษาจะสามารถเข้าเรียนในสถาบันขั้นสูงได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับเรื่องทางวิชาการแต่ตัดสินตามพื้นฐานของภูมิหลังชาติกำเนิดและความกักต้อพรรค

ภาพที่ 33 : มหาวิทยาลัยคิมอิลซุง

ที่มา : http://photos.wikimapia.org/p/00/02/18/49/04_big.jpg

หลักสูตรในเกาหลีเหนือทั้งหมดมีแกนหลัก 2 วิชาคือ 1) แนวคิดทางการเมือง 2) การศึกษาวิชาชีพ ในช่วง 4 ปีระดับประถมเด็กจะเรียน 12 วิชา เช่นวิชาชีวิตวัยเด็กของประธานาธิบดีคิมอิลซุงท่านผู้นำที่ยิ่งใหญ่ วิชาชีวิตวัยเด็กของนายพลคิมจองอิลท่านผู้นำที่เคารพ วิชาพลเมืองคอมมิวนิสต์ วิชาภาษาเกาหลี วิชาคณิตศาสตร์ เป็นต้น ในช่วง 6 ปีต่อมาที่เรียนคล้ายกัน รวมทั้งวิชากิจกรรมการปฏิบัติของประธานาธิบดีคิมอิลซุงท่านผู้นำที่ยิ่งใหญ่ วิชากิจกรรมการปฏิบัติของนายพลคิมจองอิลท่านผู้นำอันเป็นที่เคารพ วิชานโยบายพรรคปัจจุบันและคณิตศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนี้ทางโรงเรียนยังสอนวิชาพลศึกษาและทักษะพิเศษในช่วงหลังเลิกเรียนด้วย นักเรียนชั้นมัธยมปลายถูกกำหนดให้ต้องไปทำงานที่โรงงาน บริษัทหรือฟาร์มเกษตรของสหกรณ์เป็นเวลา 1 สัปดาห์ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของทัศนศึกษา ส่วนนักเรียนมหาวิทยาลัยต้องเรียนอย่างน้อย 20-30 วิชา ซึ่งรวมทั้งภาษาต่างประเทศด้วยเช่น อังกฤษ รัสเซีย แต่ไม่ว่าจะเรียนวิชาเอกสาขาอะไรก็ตาม วิชาที่ต้องเรียนคือ วิชาปรัชญาจูเซ่ วิชาประวัติศาสตร์การปฏิบัติ และวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองจูเซ่ จากโครงสร้างการวางหลักสูตรวิชาจะเห็น ได้ชัดเจนว่าตั้งแต่เล็กจนโต คนเกาหลีเหนือจะได้ยินวีรกรรม

ของท่านผู้นำพ่อลูกไม่เว้นวัน คนระดับปัญญาชนถูกตีกรอบให้เห็นเหรียญด้านเดียวอยู่ตลอดเวลา สำหรับคนที่บังเอิญรู้ว่าเหรียญมี 2 ด้าน สิ่งที่ได้ก็คือเสียใจไว้¹¹

4.2.2 ชีวิตในค่ายกักกัน

ภาพที่ 34 : ค่ายกักกันที่กระจายตัวอยู่ทั่วเกาหลีเหนือ

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/wahkor/topicstock/2010/03/X8991643/X8991643.html>

ค่ายกักกันในเกาหลีเหนือมีไว้เพื่อกักขังนักโทษทางการเมืองที่ถูกตัดสินโทษสูงสุดซึ่งมีค่ายลักษณะนี้กระจายอยู่ทั่วประเทศ ค่ายกักกันแต่ละที่มีขนาดแตกต่างกันออกไปตามแต่ลักษณะของภูมิประเทศแต่ละจะมีขนาดใหญ่เท่ากับเมืองเมืองหนึ่ง ในค่ายมีฟาร์ม เหมือนแร่ และ โรงงานเพื่อใช้แรงงานนักโทษ สภาพแวดล้อมในการทำงานของนักโทษที่ย่ำแย่ ความเข้มงวดของผู้คุมและมุมมองของรัฐ ที่มองว่าความผิดของนักโทษที่นี่เป็นอาชญากรรมร้ายแรงไม่ควรได้รับการลดหย่อนโทษ นักโทษจำนวนมากที่นี่เคยเป็นเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง ข้าราชการ ทหารหรือผู้ลี้ภัยที่ถูกจับได้ระหว่างหนีเข้าชายแดนประเทศจีน นักโทษส่วนมากจะถูกส่งมายังค่ายกักกันโดยไม่ผ่านกระบวนการพิจารณาดี หลายคนเสียชีวิตไปโดยยังไม่รู้ว่าตัวเองถูกกล่าวหาด้วยข้อหาอะไร ค่ายกักกันมี

¹¹ โฉมยิต ทิพย์เทียมพงศ์, *ไซปริศนา อาณาจักรสนธยาเกาหลีเหนือ*, 157-158.

รูปแบบมาจากค่ายกักกันในยุคฮิตเลอร์และสตาลิน ซึ่งค่ายกักกันเหล่านั้นถูกปิดลงตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 จะเหลือก็เพียงแต่ในเกาหลีเหนือเท่านั้นที่ยังคงดำเนินอยู่จนถึงปัจจุบัน

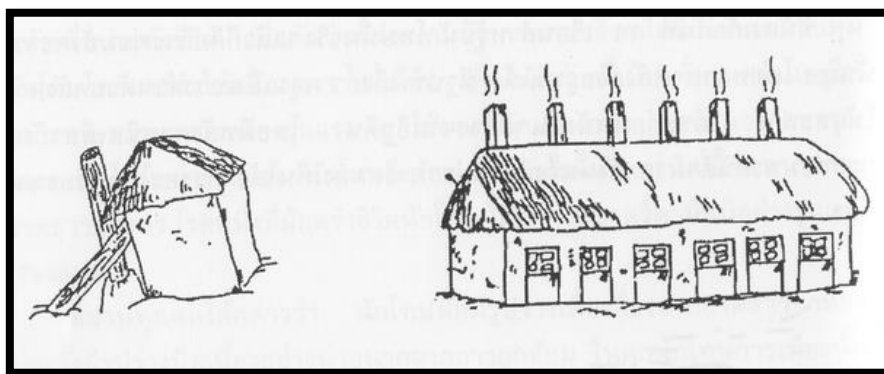
ภาพที่ 35 : แสดงพื้นที่ในค่ายกักกันจากมุมสูง

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/wahkor/topicstock/2010/03/X8991643/X8991643-6.jpg>

กูลัค (Guluc) หรือค่ายกักกัน¹² มีไว้เพื่อกักขังนักโทษการเมือง ค่ายเหล่านี้ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อปี 1959 นักโทษรวมทั้งประเทศประมาณสองแสนคน ระบบการรักษาความปลอดภัยแน่นหนา มีการรักษาความปลอดภัยประตูเข้าออก และมีรั้วไฟฟ้าสูงประมาณ 2.5 เมตรล้อมรอบ หากมีคนใดคนหนึ่งในครอบครัวถูกสงสัยว่าเป็นภัยต่อระบอบจะถูกนำมาในค่ายนี้ทั้งครอบครัวโดยไม่มีข้อยกเว้น นักโทษทางการเมืองเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากข้อหาเพียงแค่ว่าพวกเขาไม่จงรักภักดีต่อท่านผู้นำ ภายในค่ายกักกันเต็มไปด้วยความโหดร้าย มีผู้คุมที่ปฏิบัติต่อนักโทษราวกับไม่ใช่คน ผู้คุมได้รับอำนาจเต็มที่ในการข่มเหงและทำร้ายนักโทษโดยไม่มีความคิด มีนักโทษที่ถูกทำร้ายจนตายหรือฆ่าทิ้งอย่างไม่เปิดเผยโดยผู้คุม ชีวิตประจำวันในค่ายดำเนินไปอย่างยากลำบากความกดดันที่ได้รับจากผู้คุมและนักโทษรอบข้าง ไม่มีความไว้ใจให้กันและกัน ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน พี่น้องหรือแม้แต่พ่อแม่ ความหิวโหยอาหารในแต่ละวันที่ได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการ

¹² กูลัค เป็นสถานที่ไว้ใช้กักขังและทรมานนักโทษทางการเมือง นำรูปแบบมาจากสหภาพโซเวียตในยุค โจเซฟ สตาลิน

สภาพความเป็นอยู่ในค่ายกักกัน¹³ตามคำบอกเล่าจากผู้คุมและนักโทษที่หนีและลี้ภัยมาได้ นักโทษมีภาระที่จะต้องทำงานวันสิบสองชั่วโมงถึงสิบห้าชั่วโมง ในค่ายกักกันมีนักโทษ 2 ประเภทคือถูกส่งตัวเข้ามาและเกิดเติบโตในค่ายเนื่องจากพ่อแม่ถูกจับเข้ามาในค่ายกักกัน ซึ่งในค่ายกักกันจะทำการแยกนักโทษชายกับนักโทษหญิง จะมีเพียงผู้ได้รับคัดเลือกให้มามีเพศสัมพันธ์ในช่วงเวลาที่ผู้คุมคิดว่าเหมาะสมเพื่อให้กำเนิดบุตร แต่ถ้าไม่ได้รับอนุญาตและถูกจับได้ว่ามีเพศสัมพันธ์หรือตั้งครรภ์นักโทษหญิงจะถูกลงโทษขั้นรุนแรง บางคนโดนซ้อมจนแสบหรือถูกฆ่าตายทันที เด็กที่เกิดและโตในค่ายนั้นจะถูกส่งให้ไปโรงเรียนที่ทางค่ายกำหนด กลับบ้านได้เพียงเสาร์อาทิตย์หรือช่วงวันหยุดสำคัญอย่างเช่น ครบรอบวันเกิดท่านผู้นำ พออายุครบ 15 ปีจะถูกส่งไปยังศูนย์ต่างๆเพื่อทำงานตามที่ตนถนัดโดยเด็กในค่ายกักกันจะไม่เคยเห็นหรือรับรู้เรื่องราวของโลกภายนอกค่ายกักกันแม้แต่ชีวิตในชนบทหรือกรุงเปียงยางก็ตาม

ภาพที่ 36 : ภาพวาดรูปบ้านในค่ายกักกันตามคำบอกเล่าของนักโทษ

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/topicstock/2010/03/X8991643/X8991643.html>

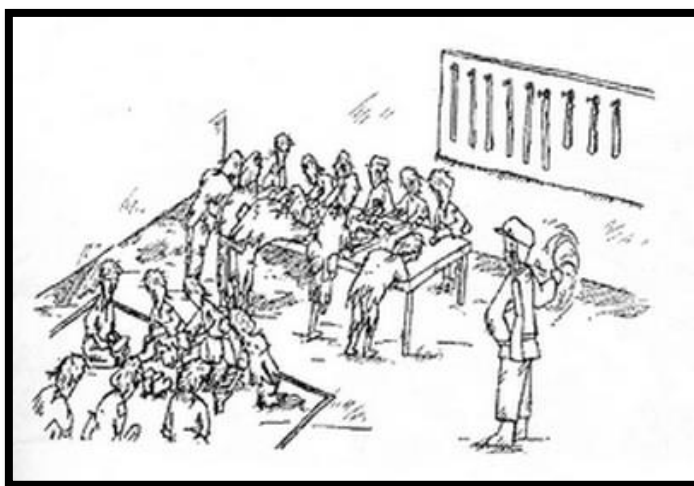
นักโทษจะอยู่ในบ้านที่สร้างอย่างหยาบๆ ทำจากดินเหนียวและมีหลังคามุงหญ้าคา ทำให้มันไม่มั่นคงจนมองดูเหมือนว่าจะถล่มมาได้ทุกเมื่อ ต้องใช้ไม้ค้ำยันไว้ตลอดเวลาและต่ำมากจนมองจากระยะไกลหรือมุมสูงไม่ค่อยเห็นบ้านบางหลังใช้เป็นที่อยู่ของครอบครัว บางกระต๊อบใช้สำหรับกลุ่มนักโทษหญิงส่วนของนักโทษชายโสดจะอยู่อย่างแออัดเต็มไปด้วยแมลง ทำให้ที่นั่นเต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ นักโทษชายต้องนอนแออัดในห้อง 6x5 เมตรถึง 80-90 คน ที่นั่นเต็มไปด้วยตัวหมัด นอนบนพื้น เบียดเสียดกัน หัวไปทางเท้าไปทาง ทำให้นักโทษบางคนต้อง

¹³ สรุปความจาก กองทุนเพื่อชีวิตสำหรับผู้อพยพชาวเกาหลีเหนือ, นี่หรือ...คือความจริง? ดูกลับในเกาหลีเหนือ, แปลโดย ชัยทิพย์ คัดสุระ (เชียงใหม่: บริษัท เอเชีย คอมมูนิเคชั่น แอนด์ เทรนนิง เซอร์วิสเซส จำกัด, 2551), 35-84.

คมกลืนเท้าของคนอื่นที่เหม็นอย่างร้ายกาจยังเป็นฤดูหนาวยิ่งทรมาณ นักโทษต้องอาศัยไออุ่นจากเพื่อนนักโทษเพื่อสู้ไอหนาวที่เข้ามาพื้นห้องและเมื่อฤดูร้อนห้องเหล่านี้ยิ่งอบอวลไปด้วยกลิ่นเหม็น

ทุกๆวันจะเริ่มต้นด้วยการขานชื่อตามด้วยการใช้แรงงานนักโทษอย่างหนักและจบวันด้วยการขานชื่อและเข้านอนพร้อมกันเป็นกลุ่ม นักโทษจะถูกควบคุมไม่ให้สื่อสารกับใครหากถูกจับได้จะถูกลงโทษอย่างหนัก ของใช้ประจำวันของนักโทษจะขาดแคลนมาก เช่น รองเท้า เสื้อผ้า ซึ่งหนึ่งคนจะได้เพียงอย่างละชิ้นเท่านั้น ถ้ามันพังหรือหายไม่มีเปลี่ยนให้ ทำให้นักโทษเหล่านี้แก้ปัญหาโดยขโมยเศษกระสอบหรือเศษผ้ามาปะเสื้อผ้าขาดวิ้ง ของพวกเขา บางครั้งถึงขั้นแย่งเสื้อผ้าจากศพคนตาย ซึ่งถ้าเกิดผู้คุมจับได้มีโทษตายถึงขั้นประหารชีวิตทันที

สภาพการทำงานในค่ายกักกัน นักโทษต่างๆ ต้องถูกทารุณกรรมใช้แรงงานอย่างหนักจนหลายคนเสียชีวิตระหว่างทำงาน ไม่มีนักโทษว่างงาน นักโทษป่วย นักโทษพิการคนไหนได้รับอาหารเต็มส่วน นอกเสียจากนักโทษคนนั้นต้องทำงานเสร็จตามกำหนดประจำวัน นักโทษมากมายเสียชีวิตจากการทำงานอย่างหนักและการถูกปฏิบัติอย่างทารุณ ศพของนักโทษเหล่านี้จะถูกทิ้งไว้โดยไม่มีการจัดเก็บอย่างถูกสุขลักษณะ และเสื้อผ้าจากนักโทษที่ตายจะถูกแย่งไปอย่างรวดเร็ว

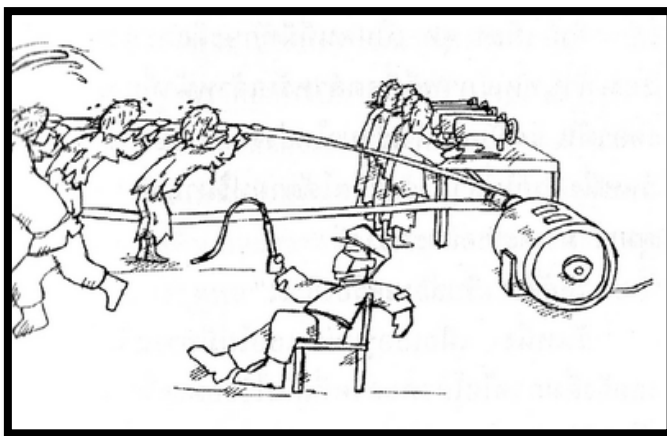

ภาพที่ 37 : ภาพวาดบอกเล่าการทำงานในค่ายกักกัน

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/topicstock/2010/03/X8991643/X8991643.html>

-งานฝีมือ โดยสินค้าที่ทำก็มีเสื้อ ใต้อ เสื้อกันหนาว เสื้อผ้าเด็ก ดอกไม้ปลอม ยกทรง แปลงชนิดต่างๆ ไม้ธูซึ่งสินค้าเหล่านี้ นักโทษต้องทำงานจนถึงตีหนึ่งหรือบางครั้งเป็น

เวลาหลายๆ เดือนติดกันโดยไม่มีค่าจ้าง นักโทษจะสามารถนอนหลับเพียงแค่ 2-4 ชั่วโมงที่โรงงาน พวกเขาได้รับประทานอาหาร ทำงาน และนอนหลับในที่เดียวกัน โดยนักโทษแต่ละคนจะต้องผลิตให้ได้ 60 ชิ้น ต่อวัน โดยช่างๆตัวจะมีกะละมังใส่น้ำขนาดใหญ่เพื่อให้นักโทษล้างมือให้สะอาดบ่อยๆ นักโทษแต่ละคนได้รับผ้าขาวชิ้นหนึ่งเพื่อคลุมตักที่สกปรกและเพื่อให้สินค้าสะอาด สินค้าที่ผลิตเสร็จจะห่ออย่างสวยงามและส่งออกไปยังต่างประเทศ หลายครั้งที่นักโทษเผลอหลับไปขณะทำงาน และต้องสะดุ้งตื่นเพราะนิ้วได้รับบาดเจ็บจากเครื่องเย็บผ้า นักโทษได้แต่เอนน้ำมันใส่จักรใส่แผล และทำงานต่อไป โดยที่ต้องซ่อนนิ้วมือที่เลือดออกไม่ให้ใครเห็นเพราะกลัวถูกลงโทษจากการแอบหลับ นักโทษไม่ได้รับอนุญาตให้พูด หัวเราะหรือหยุดพัก นอกจากจะก้มหน้าก้มตาทำงานในท่าเดียวตลอดเวลา ยืนทั้งวันจนขาอ่อน ผลคือนักโทษหญิงกว่าครึ่งมีสภาพหัวและไหล่บวม หลังโก่ง และพิการ และที่เหลือเชื่ออีกก็คือนักโทษไม่ได้รับอนุญาตให้ปีสสาวะหรืออุจจาระในขณะที่ทำงานได้ เพราะพวกเขาอ้างว่าจะทำให้งานขาดความต่อเนื่องบางคนต้องตอกประตูดังจำนวนมหาศาลส่งผลให้นิ้วมือของนักโทษต่างหิ้งงอไม่ได้รูปและหายบกร้าน

ภาพที่ 38 : ภาพวาดบอกเล่าการทำงานในค่ายกักกัน

ที่มา : <http://topicstock.pantip.com/topicstock/2010/03/X8991643/X8991643.html>

-งานเหมือง ในแต่ละปีจะมีการผลิตถ่านหินได้เฉลี่ย 40,000 ตัน โดยแรงงานนักโทษ ถ่านหินเหล่านั้นจะนำมาใช้เพื่อการผลิตกระแสไฟฟ้าสำหรับรั้วไฟฟ้าของนิคมและผลิตกระสุนปืน นักโทษที่ทำงานเหมืองแร่ในนิคมกักกันตลอดชีวิตมักเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ วัสดุอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ล้วนอยู่ในสภาพโบราณ นอกจากนี้ก็แทบไม่มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยใดๆ ทำให้ปล่องขุดแร่ นั้นแคบมากจนหลายครั้งนักโทษจะต้องนอนหงายเพื่อขุดถ่านหิน และทั้ง

หญิงและชายต้องทำงานหนักเท่าๆ กันการทำงานในเหมืองนั้นจะทำ ต่อเนื่องตลอด 24 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น 3 กะ การระบายอากาศในปล่องและควบคุมความปลอดภัยนั้นแย่มากๆ จนมีนักโทษบาดเจ็บเสียชีวิต เนื่องจากนักโทษนั้นมีรูปร่างเตี้ยเกินไปเขาจึงต้องปีนขึ้นไปบนล้อเลื่อน เพื่อเทถ่านหินลงไปหลายครั้ง ด้วยความหมดแรง นักโทษก็พลัดตกไปในกระบะพร้อมกับถ่านหินและเสียชีวิตในนั้น เหมืองอยู่ในสภาพเปราะบางอย่างยิ่ง จนมันเหมือนกับระเบิดเวลาที่พร้อมระเบิดทุกเมื่อก็ว่าได้ อย่างไรก็ตามในเมื่อมันเป็นงาน นักโทษหลายพันคนจึงถูกบังคับให้เข้าไปทำงานในปล่องแร่ โดยไม่รู้ว่ามันจะถล่ม หรือระเบิดเมื่อไหร่

-การขนมูล ส่วนมากเป็นงานผู้สูงอายุ หรือพวกที่จัดในกลุ่มไร้ประสิทธิภาพงานหลักของการขนมูลคือ การรวบรวมมูลจากถังส้วมของคุณและขนไปเทลงบ่อมูลขนาดใหญ่ๆ ในทุกวัน เพื่อเตรียมไว้ใช้เป็นที่ทำปุ๋ยทำการเพาะปลูกในแปลงซึ่งนอกกำแพงคุก กลุ่มขนมูลนั้นจะเป็นหญิงชรากลุ่มละ 5 คน ซึ่งทั้งหมดต้องลากถังโลหะหนักกว่า 800 กิโลกรัม และนักโทษหญิงสองคนจะถูกใช้ให้ลุยบ่อมูลระดับลึกถึงหัวเข่าซึ่งอยู่ในห้องส้วม และตักมูลด้วยมือเปล่าและนำไปใส่ถังขนาด 20 ลิตร ในขณะที่ผู้หญิงอีก 3 คนจะดึงถังขึ้นข้างบนและเทมูลไปบ่อครั้งที่นักโทษชักถังขึ้นไปจะหมดแรงและถูกน้ำหนักของถังดึงตกลงไปในบ่อที่เต็มไปด้วยมูล

-งานในฤดูหนาว อุณหภูมิเฉลี่ยในฤดูหนาวจะอยู่ประมาณ -20 ถึง -30 องศาเซลเซียส เนินเขาและทุ่งนารอบๆ ล้วนปกคลุมด้วยหิมะ งานส่วนใหญ่ในฤดูนี้จะเป็นการวางฐานรากสร้างโรงไฟฟ้าใช้ในฤดูใบไม้ผลิถัดไป ทุกเช้านักโทษจะทำการทูนน้ำแข็งบนผิวแม่น้ำลงไปแม่น้ำ และหมายตำแหน่งที่กันแม่น้ำด้วยหินขนาดใหญ่ โดยไม่มีอุปกรณ์ทันสมัยแต่อย่างใด เครื่องมือเท่าที่มีคือพลั่ว ขวานหิน และขวานด้านยาวเก่าๆ เท่านั้น นักโทษจะต้องถอดเสื้อออกลงไปแช่ในแม่น้ำโดยสวมเพียงแค่กางเกง และต้องทำงานในแม่น้ำนั้น 7 ชั่วโมง แน่นอนอากาศแบบนี้อาจทำให้หลายคนช็อกตาย ขาชาและแขนขาจนขยับไม่ได้ และถ้าใครหยุดทำงานผู้คุมจะซ้อมนักโทษอย่างทารุณหรือกดหัวนักโทษลงไปแม่น้ำ จนขาดอากาศตาย แต่ถ้าใครรอดไปได้ก็อาจผจญกับอาการหิมะความเย็นกัดนิ้วเท้าและมือจนบวมเจ็บ ปวดอย่างรุนแรง จนแทบนอนหลับไม่ได้ การดูแลทางการแพทย์ก็ไม่มี

สภาพอาหารและสุขภาพ ค่ายกักกันในเกาหลีเหนือได้เรียนรู้วิธีการในการควบคุมนักโทษมาจากสหภาพโซเวียตว่าเครื่องมือที่ดีที่สุดคือความหิว โดยตามคำบอกเล่าของนักโทษนั้นบอกว่าความหิวโหยนั้นทรมาณยิ่งกว่าถูกซ้อม นักโทษประสบภาวะอดอยากอย่างมากจนพร้อมที่จะ

ทำอะไรก็ได้เพื่อให้ได้รับอาหารเพิ่ม ดังนั้นการลงโทษที่เหล่านักโทษกลัวที่สุดคือการลดปริมาณอาหารปันส่วน เนื่องจากอาหารที่ปันส่วนประจำวันนั้น ไม่เพียงพออยู่แล้วทั้งในด้านปริมาณและโภชนาการ ในแต่ละวันนักโทษจะได้รับข้าวโพดและซูปกะหล่ำปลีทำให้นักโทษจึงต้องหาทางอื่นที่จะบรรเทาความหิวโหยและเพื่อหาอาหารที่มากขึ้น ซึ่งมีหลายวิธี เช่นการจับหนู งู กบและหนอนกิน รวมทั้งขโมยกินเศษอาหารของสำหรับหมู การกินดินอ่อน หญ้าและรากไม้ แต่หากนักโทษถูกจับได้ว่ากินสิ่งอื่นนอกเหนือจากอาหารปันส่วนประจำวัน ก็จะถูกลงโทษ

สุขภาพของนักโทษนั้นถูกบั่นทอนด้วยสุขอนามัยที่เลวร้าย นักโทษเหล่านี้จะได้รับการอนุญาตให้อาบน้ำเป็นเวลาสั้นๆ ได้ปีละ 2 ครั้ง ทำให้ตามตัวของนักโทษเต็มไปด้วยหมัดเหา และแมลงอื่นๆ นักโทษจะได้ใช้ห้องส้วมของค่ายกักกันได้เพียงวันละ 2 ครั้งตามเวลาที่กำหนด จึงมีหลายครั้งที่นักโทษอุจจาระและปัสสาวะต่างๆ ที่ทำงานอยู่ หากนักโทษคนไหนป่วยหนักจะถูกแยกออก กักตัวและปล่อยให้ตายอย่างไม่มีการรักษาเพราะปราศจากเครื่องมืออุปกรณ์ทางการแพทย์ที่เพียงพอ นักโทษมากมายต้องทุกข์ทรมานจากโรคต่างๆ การขาดอาหารและโภชนาการที่เพียงพอทำให้นักโทษส่วนใหญ่เป็นโรคขาดสารอาหารอย่างรุนแรง โรคตับอักเสบ โรคเรื้อนรวมถึงอาการทางประสาทป่วยทางจิตที่เกิดจากการถูกซ้อม สภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่ นักโทษเหล่านี้จะถูกกักตัวไว้ในที่ที่อึกที่หนึ่ง แม้จะไม่ต้องทำงานแต่ก็ไม่เคยมีใครรอดออกมาได้

ตลอดเวลาที่อยู่ในค่าย มีเพียงอย่างเดียวที่นักโทษไม่ต่างจากประชาชนเกาหลีเหนือคนอื่น คือการสรรเสริญตระกูลคิม เหล่านักโทษต่างต้องท่องจำโอวาทของท่านผู้นำให้ขึ้นใจ หากจำผิดเพียงนิดเดียวจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง

5. นักโทษในค่ายกักกัน

5.1 นักโทษที่เกิดและโตในค่ายกักกัน¹⁴

ซินดงฮยอก จากคำบอกเล่าของซินดงฮยอก ซึ่งเป็นคนแรกที่สามารถหนีออกมาจากค่ายกักกัน ซินเกิดและโตในค่ายกักกันที่ 14 อาศัยอยู่กับแม่และพี่ชาย จะได้พบพ่อเป็นบางครั้ง

¹⁴ สรุปความจาก เบลน ฮาร์เดน, *หนีเกาหลีเหนือ*, แปลโดย คำเมือง, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร: บริษัทสันสกฤต จำกัด, 2552).

เมื่อทางค่ายอนุญาต พ่อและแม่ของชินเป็นนักโทษคดีทางการเมือง แม่และพี่ชายของชินถูกลงโทษประหารชีวิตหลังจากถูกจับได้ว่าวางแผนหลบหนี ชินสามารถหนีออกมาจากค่ายได้ตอนอายุ 23 ปี

ภาพที่ 39 : ค่ายที่ 14

ที่มา : <http://orangepeego.exteen.com/20120809/escape-from-camp-14>

ค่ายที่ 14 ที่ชินหนีมาถือเป็นเขตควบคุมที่เข้มงวด มีชื่อเสียงว่าโหดร้ายที่สุดในบรรดาค่ายกักกันทั้งหมด ค่ายนี้ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อปี 1959 มีนักโทษห้าหมื่นคน มีขนาดใหญ่ในค่ายมีฟาร์ม เหมืองแร่ และโรงงานเพื่อใช้แรงงานนักโทษ สภาพแวดล้อมในการทำงานของนักโทษจีนต่างจากคนเกาหลีเหนือส่วนใหญ่ ที่เกือบทั้งหมดเคารพทำนุผู้นำสูงสุด ร้องไห้ปลื้มปีติว่าท่านผู้นำเป็นพ่อพระเป็นเจ้าชีวิต เป็นผู้ยิ่งใหญ่กว่าใครทั้งปวง เขาไม่สนใจเรื่องพวกนี้ เพราะเขาเกิดในค่ายกักกัน ผู้คุมจับนักโทษให้มามีเพศสัมพันธ์จนทำให้เกิดเด็กขึ้นมาเพื่อใช้เป็นแรงงาน นักโทษเหล่านี้จะกลายเป็นแรงงานชั้นต่ำเกิดและตายในที่กักกัน เขาถูกฝังหัวว่าการเกิดของเขาเป็นบาปของพ่อแม่ เขาไม่เคยรู้ว่าตัวเองทำอะไรผิดไม่เคยรับรู้เรื่องโลกภายนอกหรือแม้แต่เรื่องภายในเกาหลีเหนือเองก็ตาม สิ่งที่เขาเรียนรู้ในค่ายกักกัน คือการเอาชีวิตรอด แข่งชิง ฝึ๊งความผิดกันเพื่อให้ได้ประโยชน์กับตัวเองมากที่สุด เขาขโมยอาหารแม่กินให้ได้มากที่สุด ถึงแม่แม่จะกลับมาแล้วทำร้ายที่เขาขโมยอาหารส่วนของเธอกินก็ตาม

ภายในค่ายกักกันมีทั้งเรือนนอนอาคารเรียนเล็กๆ ที่ได้เรียนแค่บวกกับลบและการอ่าน เบื้องต้นนอกนั้นคือออกไปใช้แรงงานและรายงานความผิดของตัวเองในทุกวัน ชินไม่เคยฝัน

ถึงอนาคต เขาคิดแล้วว่าต้องให้ท้องอืดมากที่สุด ต่อมาเขาได้บังเอิญได้ยินการวางแผนหลบหนีของแม่และพี่ชายจึงได้นำเรื่องนี้ไปบอกผู้คุมแม่และพี่ที่ถูกลงโทษให้ประหารชีวิตในที่สาธารณะในเวลาต่อมา ชินและพ่อถูกบังคับให้ยืนดูครอบครัวตัวเองถูกแขวนคอ ซึ่งในตอนนั้นชินบอกว่าไม่ได้รู้สึกผิดที่ทำให้แม่และพี่ถูกประหารและรู้สึกว่าเขาสมควรได้รับการลงโทษที่สาสม หลังจากนั้นชินไม่ได้พบกับพ่ออีกเลย ชินถูกส่งไปใช้แรงงานที่ฟาร์มหมูในค่ายกักกัน ทำให้บังเอิญพบปะกับปาร์คที่เคยอยู่ในกลุ่มชนชั้นอภิสิทธิ์ในเกาหลีเหนือ แต่ถูกจับมาอยู่ในค่ายกักกัน เมื่อปาร์คพบว่า ชินไม่รู้จักแม้กระทั่งเปียงยาง เขาก็ได้เล่าเรื่องโลกภายนอกให้ชินฟัง เรื่องประเทศต่างๆ ที่ปาร์คไปเยือน เรื่องของทะเล สถานที่ต่างๆที่น่าสนใจชินไม่ได้สนใจโลกภายนอกเหล่านั้น ที่เขาสนใจและอยากจะทำคือ ฟังบ่อยๆ คืออาหาร ชินยอมรับว่าที่เขาหนีนั้นมีแรงผลักดันเพียงอย่างเดียวคือ เนื้อหมู

ก่อนหน้าจะเจอปาร์ค เขาไม่เคยคิดจะหนี เขาคิดแค่จะทำอย่างไรให้ท้องอืด แต่เมื่อเจอปาร์ค ชินคิดจะออกไปให้พ้นจากที่นี่ เพื่อได้เจออาหารที่จะทำให้เขาหายใจได้และเขาก็หนีสำเร็จ แต่เขาไม่รู้จักโลกข้างนอกค่ายกักกันและเกาหลีเหนือในขณะนั้นยังคงอดอยากอยู่ ชินเดินไปอย่างไร้ทิศทางและต้องหลบๆ ซ่อนๆ จนถึงจีน และบังเอิญได้พบกับนักข่าวชาวเกาหลีใต้จึงพาชินมายังสถานทูตเกาหลีใต้ในจีน ผ่านเหล่าตำรวจจีนเข้าสู่ตัวอาคารของสถานทูตได้อย่างปลอดภัย

ภาพที่ 40 : ชินดงฮยอก

ที่มา : <http://www.dailynk.com/english/read.php?num=7612&cataId=nk03100>

ปัจจุบันชินอาศัยอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นผู้แทนอาวุโสของกลุ่มต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนที่ขับเคลื่อนโดยชาวอเมริกัน กลุ่มดังกล่าวมีชื่อว่า Liberty in North

Korea (LiNK) หรือ ลิงค์ และเดินทางบรรยายเกี่ยวกับความโหดร้ายในค่ายกักกัน เพื่อเผยแพร่เรื่องราวเหล่านี้เพื่ออาจจะเป็นอีกทางหนึ่งที่ทำให้นักโทษเหล่านั้นได้รับอิสรภาพได้

5.2 นักโทษที่พ้นโทษออกมา

จากคำบอกเล่าของลิซซุนออกเป็นอดีตนักโทษหญิงที่ค่ายกักกันนักโทษการเมืองที่ค่ายกักกันแกซอน ลีเป็นพลเมืองเกาหลีเหนือธรรมดาที่จงรักภักดีต่อท่านผู้นำและระบอบคอมมิวนิสต์ อีกทั้งยังเชื่ออีกว่าเกาหลีเหนือคือสวรรค์ของประชาชน เธอเคยเป็นผู้อำนวยการสำนักงานเสบียงของรัฐบาลนานถึง 14 ปี เธอถูกจับกุมในปี 1984 โดยถูกกล่าวหาว่าขักขอกทรัพย์สินของรัฐ และถูกมองว่าไม่เป็นผู้ภักดีต่อระบบคอมมิวนิสต์ เธอถูกทรมานอย่างหนักและถูกบังคับให้ยอมรับข้อกล่าวหาที่จั้นนั้น ถูกตัดสินให้ไปอยู่ค่ายกักกัน 13 ปี ในที่สุดเธอถูกส่งไปยังค่ายกักกัน แต่หลังจากอยู่เพียง 5 ปีเธอก็ได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มีเหตุผลปี 1992

ในช่วง 6 เดือนแรกในค่ายกักกันเธอได้ทำงานช่วงสั้นๆที่โรงงานแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นเธอได้รับมอบหมายให้ทำงานด้านบัญชีเพราะเธอเคยเป็นนักบัญชีมาก่อน หน้าที่ประจำของลิคือ การปรับปรุงรายชื่อนักโทษให้เป็นปัจจุบัน โดยลบรายชื่อนักโทษที่เสียชีวิตออกและเพิ่มรายชื่อนักโทษที่เข้ามาใหม่แทน การปันส่วนอาหาร กำหนดการต่างๆ รายงานการทำงานประจำวัน การนำคำสั่งการทำงานไปมอบตามบริเวณงานต่างๆและอีกหลายหน้าที่ จึงทำให้นางลิสามารถเข้าถึงบันทึกต่างๆ เกี่ยวกับจำนวนนักโทษและแผนการผลิตต่างๆ ได้รับสิทธิพิเศษในการเยือนโรงงานทุกโรงงานในค่ายกักกันทั้งในบริเวณของนักโทษหญิงและนักโทษชาย เธอสามารถอยู่รอดมาถึง 5 ปีได้เพราะงานด้านบัญชีของเธอเป็นงานที่เบา

เธอเล่าความทรงจำเกี่ยวกับชีวิตในค่ายกักกันไว้ว่า นักโทษไม่มีสิทธิที่จะพูดหัวเราะ ร้องเพลง เมื่อถูกผู้คุมเรียก นักโทษจะต้องคุกเข่าลงและก้มศีรษะต่ำมากๆ โดยไม่มีสิทธิกล่าวสิ่งใดนอกจากตอบคำถาม ลูกของนักโทษหญิงจะถูกฆ่าทันทีที่คลอดออกมา นักโทษต้องทำงานอย่างหนัก หากนักโทษไม่สามารถทำงานได้เสร็จตามเวลาจะต้องถูกทำโทษถูกนำไปขังเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ตอนที่นางลิได้รับการปล่อยตัวมีนักโทษมากมายมาขอร้องไห้เธอนำเรื่องราวเหล่านี้ไปบอกให้โลกภายนอกรับรู้ถึงความทรมานที่พวกเขาได้รับ

ในเดือนธันวาคม ปี 1995 นางลิพร้อมลูกชายของเธอได้มอบตัวต่อทางการเกาหลีใต้และเธอได้เขียนหนังสือขึ้นมาเพื่อบอกเล่าถึงอาชญากรรมต่อมนุษยชาติที่กระทำโดยรัฐบาล

เกาหลีเหนือ ในหนังสือเล่มนี้ส่วนใหญ่เธอได้นำเสนอเป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึง
อาชญากรรมที่เลวร้ายที่เกาหลีเหนือได้กระทำ

5.3 ผู้คุมนักโทษ¹⁵

ผู้คุมนักโทษในค่ายกักกันจะถูกปลูกฝังว่าไม่ให้ปฏิบัติต่อนักโทษที่อยู่ในค่าย
กักกันในฐานะมนุษย์เพราะนักโทษคือศัตรูและคนทรยศ อีกทั้งยังถูกเตือนว่าหากแสดงความเห็นใจ
พวกผู้คุมก็จะถูกปฏิบัติอย่างเดียวกับนักโทษ ผู้คุมได้รับอำนาจให้ฆ่านักโทษคนใดก็ได้และเมื่อไหร่
ก็ได้ สามารถทรمانนักโทษได้ตามใจชอบ ซึ่งจะไม่มีควมผิดใดๆหากทำให้นักโทษเหล่านี้ตาย
และยิงนักโทษได้ทันทีหากเห็นนักโทษวิ่งหนี พวกเขาจะตลอดเวลาที่อยู่ใกล้นักโทษห้ามพูดคุยหรือ
บอกเล่าส่วนตัวใดๆกับนักโทษ ผู้คุมถูกสั่งห้ามไม่ให้เปิดเผยข้อมูลใดๆเกี่ยวกับค่ายกักกันทั้งหมด

จากคำบอกเล่าของชเวดงซุลอดีตผู้คุมในค่ายกักกันหลายแห่ง ชเวดงซุลเกิดในตอน
เหนือของจังหวัดฮามเกียงในเกาหลีเหนือปี 1967 เขาเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลายที่เมืองออนซอง
กุน ในบ้านเกิดเมื่อปี 1983 หลังจากนั้นเขาได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ผู้คุมประจำที่สำนักงานที่ 9
กองบัญชาการในกรุงเปียงยาง โดยรับหน้าที่ควบคุมเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในค่ายกักกัน งานของเขา
คือเก็บรวบรวมรายงานทั้งหมดจากทุกค่ายกักกันและส่งต่อไปยังเจ้าหน้าที่และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ดังนั้นเขาจึงเกี่ยวข้องโดยตรงกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวกับค่ายกักกัน โดยตรง เขาได้รับมอบหมาย
ให้ประจำอยู่ที่ศูนย์ฝึกสำหรับนักเรียนนายร้อยที่กองบัญชาการ ซึ่งอยู่ภายใต้สังกัดค่ายกักกันที่ 11
โดยมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมแผนการฝึกและตำราสำหรับการฝึก รวมถึงการบำรุงรักษา
อุปกรณ์และสถานที่ฝึก ในช่วงนี้เองเขาได้ไปเกี่ยวข้องโดยตรงกับบางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนิคม

ในปี 1994 เขาได้ลี้ภัยมายังเกาหลีใต้พร้อมแม่ของเขา ซึ่งเคยเป็นนักโทษทาง
การเมืองในค่ายกักกันแห่งหนึ่ง ในปัจจุบันชเวดงซุลเป็นอาจารย์พิเศษเกี่ยวกับเกาหลีเหนือและ
ดำเนินธุรกิจอาหารของตนในกรุงโซล

ฮันมยองซุล จากคำบอกเล่าของฮันมยองซุลอดีตผู้คุมในค่ายกักกันหลายแห่ง
ฮันมยองซุลเกิดในเกาหลีเหนือปี 1969 พ่อเขาจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยจากมหาวิทยาลัยเกษตร
ที่ฮองวอนบ้านเกิดของเขา เขาก็สมัครเป็นทหารเข้าร่วมกับกองทัพเกาหลีเหนือ โดยเป็นผู้คุมค่าย

¹⁵ สรุปลความจาก กองทุนเพื่อชีวิตสำหรับผู้พหุชาวเกาหลีเหนือ, *นี่หรือ...คือความจริง? คุกลับในเกาหลีเหนือ*, 11-13.

กักกัน เขาได้รับมอบหมายให้ประจำค่ายกักกันที่ 11 และ ค่ายกักกันที่ 12 ตั้งแต่ปี 1987 จนถึง ปี 1994 ตำแหน่งสุดท้ายก่อนที่จะลี้ภัยมายังเกาหลีใต้คือ ผู้คุมค่ายกักกันที่ 12

ฮันมยองซุลได้ลี้ภัยมายังเกาหลีใต้ในปี 1994 และได้พิมพ์หนังสือชื่อ “พวกเขา กำลังร้องของความช่วยเหลือ” ในภาษาเกาหลีที่กรุงโซล โดยในหนังสือเล่มนี้ เขาได้บรรยายถึง ประสบการณ์และสิ่งที่เขาพบเห็นในค่ายกักกันต่างๆ โดยมีภาพประกอบซึ่งเขาเป็นคนวาดเอง ปัจจุบันนายฮันมยองซุลเป็นเจ้าหน้าที่เกษตรกรในเกาหลีใต้¹⁶

6. ผู้ลี้ภัยชาวเกาหลีเหนือ

จากที่เกาหลีเหนือประสบปัญหาสภาพขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรง จึงทำให้มี ประชาชนที่คิดจะหนีออกนอกประเทศเพื่อหาสิ่งที่ดีกว่า ประชาชนต่างรู้ว่าหากถูกจับได้ใน ระหว่างหนีจะมีโทษถึงประหารชีวิตหรือถูกส่งไปยังค่ายกักกัน ถึงแม้ว่าต้องเสี่ยงต่อการจับได้แต่ก็ ดีกว่าอดตายอยู่ที่เกาหลีเหนือ ชาวเกาหลีเหนือเริ่มอพยพจากเกาหลีเหนือในช่วงทศวรรษที่ 1990 เนื่องจากเหตุการณ์ทุพภิกขภัยที่เกิดขึ้นในช่วงปี 1994 ที่ทำให้ชาวเกาหลีเหนือนับล้านคนเสียชีวิต จากการขาดอาหาร คนที่รอดชีวิตต้องประทังชีวิตด้วยหญ้า หรือใบไม้ แม้กระทั่งเนื้อมนุษย์ด้วยกัน เพื่อความอยู่รอด

ภาพที่ 41 : แม่น้ำตูเมน แม่น้ำระหว่างชายแดนจีนกับเกาหลีเหนือ

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31029724>

¹⁶ จากข้อมูลเอกสารที่อ้างอิงไม่ได้ระบุรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ลี้ภัยออกมา

ชาวเกาหลีเหนืออพยพข้ามฝั่งมาประเทศจีน ซึ่งในช่วงแรกนั้น ชาวจีน โดยเฉพาะกลุ่มชาวจีนเชื้อสายเกาหลีในภูมิภาคใต้ให้ความช่วยเหลือคนกลุ่มนี้อย่างเปิดเผย แต่ต่อมาเมื่อทางการเกาหลีเหนือแสดงความไม่พอใจ ทางการจีนซึ่งเป็นพันธมิตรสำคัญของเกาหลีเหนือจึงเริ่มกวาดจับกุมและหากถูกจับกุมได้ ผู้ลี้ภัยกลุ่มนี้จะถูกส่งกลับเกาหลีเหนือและโทษที่พวกเขาจะได้รับคือการใช้แรงงานหรือถูกคุมขังในค่ายกักกันเป็นเวลาหลายปี ผู้ลี้ภัยมักจะเดินทางข้ามแม่น้ำตูเมนแม่น้ำที่อยู่ระหว่างชายแดนจีนกับเกาหลีเหนือ ส่วนใหญ่ต้องให้เงินหรือสิ่งของเป็นสินบนให้กับทหารยามเมื่อมาถึงจีนพวกเขาจำเป็นต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ และทำงาน ซึ่งมักลงเอยด้วยการถูกหลอกขายให้กับแก๊งยาเสพติด หรือในกรณีของผู้หญิงก็เป็นโสเภณี ต่อมาเมื่อรู้ว่าการอยู่ในจีนนั้นไม่ปลอดภัยแล้ว ชาวเกาหลีเหนือจึงต้องหาหนทางไปประเทศที่สองซึ่งมักเป็นเกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา หรือประเทศยุโรปซึ่งมีจำนวนน้อย โดยการพังหรือปีนกำแพง เข้าไปในสถานทูตหรือสถานกงสุลของประเทศต่างๆ ในจีน เพื่อขอลี้ภัย จนทางการจีนเพิ่มความเข้มงวดในการคุมเข้มสถานทูตหรือกงสุลต่างชาติเหล่านี้มากขึ้น เมื่อการขอลี้ภัยในสถานทูตเป็นไปไม่ได้ลำบากขึ้น พวกเขาจึงจำเป็นต้องหาหนทางใหม่ ด้วยความช่วยเหลือของคนกลุ่มต่างๆ โดยเฉพาะมิชชันนารีเกาหลีใต้ พวกเขาพบว่าจำเป็นต้องไปหาที่พักพิงในประเทศอื่นๆ ก่อนเดินทางไปเกาหลีใต้

ภาพที่ 42 : ผู้อพยพชาวเกาหลีเหนือกำลังพยายามที่จะเข้าสถานทูตในประเทศจีน

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31029724>

การที่ประเทศเกาหลีใต้มีนโยบายรับชาวเกาหลีเหนือ ไปตั้งถิ่นฐานในประเทศตัวเอง รวมถึงประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นผลมาจากนโยบายที่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้ลี้ภัยชาวเกาหลีเหนือไปตั้งถิ่นฐาน (North Korean Human Rights Act of 2004) ในการหลบหนีออกนอกประเทศ แม้จะต้องมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางมากถึงคนละ 150,000 - 200,000 บาท แต่ก็เป็นตัวเลขที่พวกเขายอมจ่าย เพื่อแลกกับชีวิตใหม่และอิสรภาพที่ดีกว่าเสี่ยงเดินทางผ่านประเทศคอมมิวนิสต์ เดิมทีชาวเกาหลีเหนือ จะหลบหนีผ่านออกไปยังประเทศเวียดนาม แต่ภายหลังรัฐบาลเกาหลีเหนือ กดดันรัฐบาลเวียดนามอย่างหนักว่ามีส่วนรู้เห็นและให้การช่วยเหลือ ทำให้เวียดนามต้องเพิ่มความเข้มงวดในการตรวจสอบชาวเกาหลีอพยพมากขึ้น จากนั้นได้ใช้มาตรการผลักดันชาวเกาหลีเหนือ กลับไปยังประเทศตัวเองมาโดยตลอด เช่นเดียวกับประเทศพม่า ลาว ซึ่งตามหลักทั่วไปจะใช้นโยบายส่งกลับเช่นกัน หากพบชาวเกาหลีเหนือลักลอบข้ามแดนเข้ามา ซึ่งเมื่อถูกส่งกลับผู้อพยพเหล่านั้น จะถูกตั้งข้อหาหนังกว่าเป็นผู้ทรยศต่อชาติ และถูกเข้าค่ายกักกันตลอดชีวิตรวมทั้งญาติพี่น้อง จะถูกจำคุก 5 - 10 ปี ดังนั้นการเลือกใช้เส้นทางอพยพผ่านประเทศเวียดนาม พม่า และลาว จึงเป็นสิ่งที่ต้องหลบเลี่ยงอย่างที่สุด ส่วนชายแดนด้านประเทศจีน คนเกาหลีเหนือกับคนจีน ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายกันมาก ดังนั้นจึงเป็นเรื่องง่าย ที่คนเกาหลีเหนือ จะหลบหนีออกจากประเทศของตน แล้วมาแฝงตัวอยู่กับคนจีนโดยไม่ถูกจับกุม ก่อนที่จะเลาะแม่น้ำโขงลงสู่ประเทศไทย ปลายทาง คือ จ. เชียงราย

สาเหตุที่ชาวเกาหลีอพยพ เลือกที่จะใช้ประเทศไทยเป็นทางผ่าน หรือเป็นเป้าหมายสุดท้าย ก่อนเข้าสู่ขบวนการลี้ภัยไปยังประเทศที่สามนั้น พวกเขาบอกว่า ประเทศไทยมีความปลอดภัยมากกว่าประเทศอื่น โดยเฉพาะนโยบายการปฏิบัติต่อผู้อพยพ ซึ่งถือหลักมนุษยธรรมมากพอสมควร เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง และมีความเป็นประชาธิปไตยที่มากกว่า ซึ่งนั่นหมายถึงความปลอดภัยอย่างสูงสุดของชาวเกาหลีเหนืออพยพ ที่ต้องการมุ่งหน้าเข้าสู่ราชอาณาจักรไทย ทางกรไทยจึงจับกุมชาวเกาหลีเหนือที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายได้ปีละกว่า 1,000 คน เฉลี่ยเดือนละประมาณ 100 คน เฉพาะที่เชียงราย แต่ละคร้งเจ้าหน้าที่หน่วยต่างๆ เช่น ตำรวจภูธร ตำรวจน้ำ ทหารเรือ ฯลฯ สามารถจับกุมได้เป็นกลุ่มๆ ละตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป มีทั้ง คนแก่ เด็กเล็ก ผู้ชาย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง

ภาพที่ 43 : เส้นทางการหลบหนีของผู้อพยพชาวเกาหลีเหนือ

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31029724>

การหลบหนีของชาวเกาหลีเหนือจะตั้งต้นที่จังหวัดฮัมยุงปุดโต และ จังหวัดฮัมยุงนำโต ชายแดนเกาหลีเหนือที่ติดกับจีน โดยจะหนีออกตามจุดที่ไม่มีกำลังทหารเข้มงวด เพราะถ้าถูกจับกุมได้ จะถูกทหารเกาหลีเหนือใช้กำลังและทรมานส่งกลับไปค่ายกักกัน หากรอดเข้าสู่จีนได้ ส่วนใหญ่จะเดินทางถึงประเทศไทยได้ทั้งหมด เพราะยังมีองค์กรหรือเครือข่ายชาวเกาหลีด้วยกันคอยให้การช่วยเหลือเป็นระยะๆ

คนเกาหลีเหนือที่เคยถูกจับกุม ให้การกับเจ้าหน้าที่ตรงกันว่า ได้หลบหนีออกจากชายแดนด้าน 2 จังหวัดดังกล่าว จากนั้นจะเดินเลาะตะเข็บชายแดนจีนไปยังเมืองใหญ่ๆ เช่น กวางตุ้ง และ เซี่ยงไฮ้ โดยจะมีเครือข่ายที่ประกอบอาชีพต่างๆ เช่น ร้านอาหาร ฯลฯ ตามเมืองต่างๆ คอยให้การช่วยเหลือเรื่องที่พัก อาหาร และแนะนำเส้นทางการเดินทาง เพื่อส่งต่อไปจนถึงเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา ซึ่งเป็นดินแดนของจีนที่อยู่ใกล้กับไทยมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ระหว่างที่ยังหลบหนีอยู่ในประเทศจีน ชาวเกาหลีเหนือก็ต้องช่วยเหลือตัวเองด้วย เช่น หางานทำ เพื่อใช้เป็นค่าเดินทางเป็นต้น และเมื่อถึงสิบสองปันนาแล้ว ทุกคนรู้ว่า จะต้องมียุติบัตรคนละอย่างน้อย 500 หยวนหรือ 2,500 บาท เพื่อเป็นค่าโดยสารไปกับเรือสินค้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสัญชาติจีนในแม่น้ำโขง ปลายทาง

ของเรือสินค้าอยู่ที่ท่าเรือเมืองมอม แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว ห่างจากสามเหลี่ยมทองคำ อ.เชียงแสน จ.เชียงราย ขึ้นไปทางทิศเหนือประมาณ 15 กิโลเมตรและจากเมืองมอมจะใช้การว่าจ้างเรือเล็ก เรือเร็ว เรือหางยาว เรือหาปลา เรือสินค้า ฯลฯ แล้วแต่ความเหมาะสมกับสถานการณ์ในช่วงนั้นๆ เพื่อขึ้นฝั่งไทย ณ จุดใดจุดหนึ่งและแสดงตัวเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐของไทยเข้าจับกุม

ในบางช่วงหากภายในประเทศจีนเข้มงวด เรื่องการตรวจคนเข้า-ออกเมือง บริเวณท่าเรือแม่น้ำโขง ในเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา ก็จะทำให้กลุ่มชาวเกาหลี ไม่สามารถเดินทางไปลงเรือแม่น้ำโขงได้โดยตรง คนเหล่านี้ ก็จะหันมาใช้ท่าเรือในประเทศพม่า ที่เมืองกวนเหล่ย ห่างจากชายแดนพม่า-จีน ประมาณ 40 กิโลเมตร แต่การเดินทางจากจีนตอนใต้ เข้าไปยังท่าเรือพม่า จะต้องใช้เส้นทางบกก่อน ดังนั้นพวกเขาจึงต้องว่าจ้างรถโดยสาร ออกจากสิบสองปันนาไปยังชายแดนจีน-พม่า มุ่งหน้าสู่เนินเอ้อชื่อหลิงหรือเนิน 240 ซึ่งเคยเป็นพื้นที่ทับซ้อนระหว่างพม่า-จีน และหลบหนีเข้าสู่ประเทศพม่า ตรงไปท่าเรือกวนเหล่ย ซึ่งมีเรือสินค้าไทย-จีน อยู่จำนวนมากเช่นกันเข้าสู่พม่าได้ก็เหมือนสำเร็จไปครึ่งทาง เพราะในจีนเข้มงวดอย่างมาก และระบบสินบนกับเจ้าหน้าที่มักใช้ไม่ค่อยได้ผล แตกต่างจากในพม่าที่จะมีชนกลุ่มน้อยอยู่ ซึ่งพวกเขาสามารถว่าจ้างรถจักรยานยนต์จากเขตพม่าแถบเมืองลา ชายแดนพม่า-จีน ให้ช่วยพาเดินทางตามเส้นทางดินลูกรังสู่ท่าเรือสบหรววย ด้วยค่าใช้จ่ายเพียงประมาณ 50 หยวน หรือ ประมาณ 250 บาท แต่บางคนกลัวไม่กล้าใช้รถ ต้องเดินเท้าไปอีกประมาณ 40-50 กิโลเมตร

เมื่อถึงท่าเรือสบหรววย ซึ่งเป็นท่าเรือขนาดใหญ่ของพม่า มีการขนส่งสินค้ากันอย่างคึกคัก คนเกาหลีจะติดต่อกับคนเรือ เพื่อขอให้พากลุ่มชาวเกาหลีเหนือโดยสารไปด้วย โดยจ่ายค่าเดินทางให้หัวละ 100-150 หยวน หรือแล้วแต่จะต่อรองกัน ซึ่งคนเดินเรือจีนส่วนใหญ่จะมีความสงสาร เพราะคนเกาหลีที่เดินทางไปถึงจุดดังกล่าวมีสภาพที่อดโรยเต็มที่ รวมทั้งพวกเขายังจะได้เงินค่าจ้างโดยไม่ต้องเสียใดๆ เลย จากจุดนี้จ้างเรือประเภทต่างๆ อีกคนละไม่เกิน 200-300 บาท ก็จะขึ้นฝั่งไทยได้ และเมื่อถึงฝั่งไทยชาวเกาหลีเหนือ จะพยายามให้เจ้าหน้าที่รัฐของประเทศไทยพบเห็นตัวให้เร็วที่สุด เพื่อมอบตัวและขอสิทธิ์ไปยังประเทศที่สามหรือเกาหลีใต้ ผ่านทางสถานทูตประเทศเกาหลีใต้ประจำประเทศไทย โดยมีเครือข่ายชาวเกาหลีที่ทำการอยู่ในประเทศไทยคอยให้การช่วยเหลือ ในระหว่างเดินทางผ่านพรมแดนพม่าก่อนที่จะเข้าสู่เขตแดนไทย มีหญิงสาวจำนวนไม่น้อยที่ถูกข่มขืนกระทำชำเรา โดยที่ไม่สามารถตอบโต้อะไรได้ ทุกวันนี้ทุกคนรู้ว่ามีความเสี่ยงต่อความปลอดภัย และการคุกคามทางเพศสูง แต่ก็ยอมเสี่ยงที่จะใช้เส้นทางนี้

เป็นข้อมูลที่สอดคล้องกับคำบอกเล่าของคนเดินเรือชาวจีน ซึ่งมีประสบการณ์เดินเรือสินค้าในแม่น้ำโขง ระหว่างเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีนตอนใต้ ผ่านประเทศพม่า-ลาว อ.เชียงแสน จ.เชียงราย ว่า บางครั้งเรือสินค้าก็ไม่อยากรับคนเหล่านี้โดยสารไปด้วย แต่ยอมรับว่าเมื่อเห็นสภาพและการร้องขอความช่วยเหลือก็ใจอ่อน จากปากคำของผู้อพยพที่เล่าๆ มา หญิงสาวส่วนใหญ่จะถูกกระทำทางเพศก่อนที่จะถึงท่าเรือ และช่วงของการลงจากเรือสินค้า เพื่อต่อเรือเล็กอีกทอดหนึ่ง โดยพบหลักฐานคือชิ้นส่วนของถุงยางอนามัยที่ใช้แล้วในลำเรือ สำหรับกรณีของผู้อพยพชาวเกาหลีเหนือต้องยอมรับว่า การที่เขาต้องมุ่งหน้าเข้าสู่ประเทศไทย เพื่อผ่านออกไปยังประเทศที่สาม โดยสถานทูตภายในประเทศไทยนั้น เนื่องจากพวกเขาต้องการหลีกเลี่ยงประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์ โดยพวกเขาจะรู้ชะตากรรมคืออยู่แล้วว่า หากถูกจับและส่งกลับไปยังเกาหลีเหนืออีกครั้งจะมีสภาพเช่นไร

ภาพที่ 44 : ศูนย์อพยพชาวเกาหลีเหนือในกรุงโซล

ที่มา : <http://pantip.com/topic/31029724>

หลังจากมาถึงเกาหลีใต้ และถูกซักฟอกว่าไม่ใช่สายลับแล้ว พวกเขาจะได้รับเงินช่วยเหลือในการตั้งถิ่นฐานได้สัญชาติ รวมทั้งได้รับการอบรมเกี่ยวกับการใช้ชีวิตพื้นฐานในเกาหลีใต้ เช่น การฝากเงินธนาคาร การโดยสารรถไฟใต้ดินและเด็กหรือวัยรุ่นจะได้รับการสนับสนุนด้านการศึกษา ซึ่งกลุ่มผู้ที่ทำงานกับชาวเกาหลีเหนือก็มักมองว่า ผู้ลี้ภัยนั้นมีความเสี่ยงจะกลายเป็นชนชั้นล่างของสังคม เนื่องจากหากเทียบกับชาวเกาหลีใต้แล้ว พวกเขามีทักษะทางการศึกษาและอาชีพ โดยเฉลี่ยต่ำกว่ามาก ประกอบกับการอยู่ในภาวะอดอยากมานาน การอยู่ห่างหรือสูญเสียญาติ

มิตร ทำให้บางส่วนประสบปัญหาทางร่างกายและจิตใจ และมีความยากลำบากในการปรับตัว แต่กลุ่มเด็กและเยาวชนนั้นมีโอกาสและความง่ายในการปรับตัวมากที่สุด แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับผู้อพยพชาวเกาหลีเหนือที่จะใช้ชีวิตอยู่ประเทศทุนนิยมอย่างเกาหลีใต้ แม้จะเป็นชนชาติเดียวกันแต่จากความแตกต่างกันในหลายๆ ด้านทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม จึงทำให้ผู้อพยพบางคนที่ไม่สามารถปรับตัวได้ ตัดสินใจฆ่าตัวตาย ที่เกาหลีใต้เด็กวัยรุ่นชาวเกาหลีเหนือที่ลี้ภัยราว 15,000 คนต้องเข้าเรียนระดับประถมและมัธยมแต่มักจะมีปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับโรงเรียนใหม่เนื่องจากความแตกต่างด้านวัฒนธรรมและการเลือกปฏิบัติ เด็กเกาหลีเหนือคนหนึ่งยอมรับว่ายากที่จะปรับสำเนียงเกาหลีเหนือที่คุ้นชินมาตั้งแต่เกิด แม้ว่าจะพอเข้าใจสำเนียงเกาหลีใต้หรือคำต่างประเทศบางคำ การเติบโตจากวัฒนธรรมที่ต่างกันทำให้ยากที่จะสื่อสารกันเข้าใจ

ผู้อพยพชาวเกาหลีเหนือส่วนใหญ่ได้เปิดเผยว่าที่ตัดสินใจอพยพออกมาจากเกาหลีเหนือเป็นเพราะเรื่องของความอดอยากมากกว่าระบอบคอมมิวนิสต์ที่เข้มงวด พวกเขาเหล่านี้ไม่ได้สนใจในระบอบการปกครอง มีเพียงส่วนหนึ่งที่อพยพออกมาเพราะเหตุผลทางการเมือง ซึ่งเป็นนักการเมืองในพรรคแรงงานเกาหลีรู้เห็นเกี่ยวกับโลกภายนอกหรือมีความเห็นขัดแย้งกับระบอบการปกครองของเกาหลีเหนือ

สรุป

จากการที่ได้ศึกษา ระบอบคอมมิวนิสต์ของประเทศเกาหลีเหนือและวิถีชีวิตของชาวเกาหลีเหนือภายใต้การปกครองระบอบคอมมิวนิสต์ของตระกูลคิม หลังจากเกาหลีเหนือสถาปนาประเทศขึ้นในปี 1948 และคิมอิลซุงขึ้นเป็นผู้นำสูงสุด เกาหลีเหนือถูกปกครองโดยตระกูลคิมมีการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์และตำแหน่งของผู้นำสืบทอด โดยสายเลือด จึงกล่าวได้ว่าเป็น “ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ในระบบสังคมนิยม”

ในปี ค.ศ. 1974 ประธานาธิบดีคิมอิลซุงได้ประกาศให้ลัทธิจูเซ่เป็นพื้นฐานแกนกลางหลักของพรรคกรรมกรเกาหลีและเป็นแนวทางปฏิบัติการของรัฐบาล จนมีการเรียกลัทธิจูเซ่ว่าเป็นลัทธิคิมอิลซุง ที่ใช้เทียบเคียงกับลัทธิมาร์กซ์-เลนิน โดยลัทธิจูเซ่เป็นอุดมการณ์ที่ก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ จูเซ่หมายถึงการยืนอยู่บนลำแข้งของตนเองที่คนเกาหลีจะต้องใช้พลังอำนาจของประชาชนทุกคนสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองเพื่อให้ชาติเป็นอิสระ สามารถเลี้ยงตัวเองในทางเศรษฐกิจและปกป้องประเทศด้วยพลังอำนาจของตนเอง จะเห็นได้ว่า อุดมการณ์ของชาติและลัทธิสังคมนิยม ทำให้เกาหลีเหนือเป็นประเทศปิดและยึดมั่นในศักยภาพภายในของชาติเป็น

สำคัญ อุดมการณ์นี้ได้รับการยึดถือและใช้เป็นแนวนโยบายของชาติมาจนถึงทุกวันนี้ คิมอิลซุง สัญญาว่าจะให้เสรีภาพทางความคิด เสรีภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ และการกินอยู่อย่างพอเพียง และป้องกันตัวเองได้โดยกล่าวว่านโยบายนั้นจะต้องสะท้อนเจตจำนงของมวลชนและงานสำคัญที่สุดของการปฏิวัติก็คือการหล่อหลอมประชาชนให้เป็นชาวคอมมิวนิสต์เพื่อที่จะทำงานให้รัฐ เป็นเครื่องมือในการวางกรอบแห่งความมุ่งมั่นในเวทีการเมืองของเกาหลีเหนือ โดยได้ย้าให้คนเสียสละ มีวินัยและมีความสมัครสมานสามัคคี ดังนั้น นับตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา ลัทธิจูเซจึง กลายเป็นเป้าหมายหลักทางการเมืองในตัวของมันเอง ลัทธิจูเซเรียกร้องความภักดีต่อพรรคและท่านผู้นำอย่างเต็มที่ห้ามมีความเห็นที่แตกต่าง ต้องเชื่อมั่นในตัวท่านผู้นำว่าจะสามารถนำความเจริญมาสู่ประเทศ ท่านผู้นำเปรียบเสมือนพระเจ้าและจิตวิญญาณของประเทศ โดยอุดมการณ์นี้จะถูกเน้นย้ำให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้นในสมัยของคิมจองอิล

ภายหลังที่เกาหลีเหนือได้รับความสำเร็จในการพัฒนาประเทศในช่วงแรกระหว่าง ค.ศ. 1957-1975 ด้วยการนำแนวคิดเศรษฐกิจแบบมาร์ก-เลนินมาใช้ ระบบเศรษฐกิจการวางแผนจากส่วนกลางโดยยึดธุรกิจและโรงงานอุตสาหกรรมของคนญี่ปุ่น ญี่ปุ่นยึดครองเกาหลีเป็นอาณานิคมระหว่าง ค.ศ. 1910-1945 และนายทุนชาวเกาหลีมาเป็นของรัฐ รวมทั้งยึดที่ดินจากเจ้าของที่ดินมาเป็นของสหกรณ์การเกษตร รวมทั้งจัดระบบสหกรณ์ขายสินค้าและสหกรณ์ทุกประเภท รัฐบาลกระตุ้นให้ประชาชนขยันขันแข็งในการทำงานและเร่งเพิ่มผลผลิตตามแนวคิดทางการเมืองแบบจูเซ เกาหลีเหนือควบคุมชีวิตของประชาชนในทุกๆด้าน ความเป็นอยู่ของชาวเกาหลีเหนือในช่วงของคิมอิลซุงเรียกได้ว่ามีความเป็นอยู่ที่ดีและเป็นไปตามระบบที่คิมอิลซุงวางเอาไว้ จนกระทั่งในยุคที่คอมมิวนิสต์ทั่วโลกเริ่มล่มสลายและภัยธรรมชาติเข้ามาซ้ำเติมเกาหลีเหนือจึงทำให้ประเทศประสบกับปัญหาหอบด้าน ความอดอยากกลายเป็นปัญหาหลักของประเทศ

ต่อมา ในทศวรรษ 1990 ได้เกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจเพราะผลผลิตในภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรมลดลงเป็นอย่างมาก เนื่องจากความเก่าแก่ของเทคโนโลยีในการผลิต การซื้อวัตถุดิบในราคามิตรภาพจากจีนลดลง การค้ากับรัสเซียลดต่ำลงเพราะรัสเซียก็ประสบกับปัญหาการกระดกออกทางเศรษฐกิจ ชาวนาไม่มีแรงจูงใจในการทำงานเพราะคนขยันกับคนขี้เกียจต่างได้รับผลประโยชน์จากแรงงานเท่ากัน นอกจากนี้ ในช่วงปี 1994-1996 เกิดปัญหาอุทกภัยร้ายแรงที่สุดหลายปีติดต่อกัน และในปี ค.ศ. 1997 ภัยแล้งได้กระหน่ำซ้ำเติมต่อไปอีกหลายปี ก่อให้เกิดความสูญเสียในด้านพืชผล ผู้คนต่างอดอยาก ต้องจำกัดการบริโภคข้าวเหลือเพียงวันละ 300-400 กรัม แทนที่จะเป็น 500 กรัมในภาวะปกติ นานาประเทศต้องให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง แต่ความ

ต้องการอาหารมีมากเกินไปที่จะแจกจ่ายให้กับทุกคนอย่างเพียงพอ อีกทั้งรัฐบาลเน้นให้ความสำคัญช่วยเหลือแก่ครอบครัวทหารก่อนตามนโยบาย Military First Policy ก็ยิ่งทำให้การแจกจ่ายอาหารไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นอย่างชัดเจน เด็กและคนชราต้องล้มตาย หรือไม่ก็เป็นโรคขาดอาหารกันไปทั่ว จนถึงปัจจุบัน การขาดแคลนอาหารก็ยังคงปรากฏให้เห็น ในด้านการทหาร จะยึดมั่นนโยบายการทหารนำหน้า (Military First - songun) เพราะเป็นสถาบันหลักของประเทศ

ช่วงที่คิมจองอิลเข้ามาบริหารประเทศเกาหลีเหนือกลายเป็นประเทศยากจนและล้าหลังติดอันดับโลก ปี 1974 เศรษฐกิจเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ มีขนาดไม่ด้อยไปกว่ากันมาก แต่เมื่อถึงปี 2010 รายได้ต่อหัวประชากรของเกาหลีใต้ สูงกว่าประชากรฝ่ายเหนือ 19 เท่า คิมจองอิลขึ้นมาเป็นผู้นำของเกาหลีเหนือในช่วงที่เกาหลีเหนือกำลังประสบปัญหาในด้านต่างๆ ปัญหาใหญ่ของเกาหลีเหนือในตอนนั้นคือวิกฤตการณ์ขาดแคลนอาหารอย่างรุนแรง ซึ่งเป็นผลมาจากในสมัยของคิมอิลซุง วิถีชีวิตของประชาชนภายใต้การปกครองของคิมจองอิลเป็นไปอย่างยากลำบาก เนื่องจากระบอบเศรษฐกิจที่พึ่งพิงนาคลัง โรงงานส่วนใหญ่ปิดตัว ทำให้ประชาชนไม่มีงานทำ ข้าวของเครื่องใช้และอาหารที่รัฐบาลจัดหาให้ก็ค่อยๆ ลดลงจนสุดท้ายไม่เหลืออะไร อดโดยสารสาธารณะ ไม่มีน้ำมันเพียงพอที่จะให้บริการ แต่ประชาชนก็ยังคงมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในตัวผู้นำว่าจะสามารถนำพาประเทศให้ผ่านพ้นวิกฤตต่างๆ เหล่านี้ไปได้จากระบบเศรษฐกิจที่ล้มเหลวทำให้เห็นถึงความไม่มีประสิทธิภาพของระบอบการปกครองคอมมิวนิสต์ จนทำให้คิมจองอิลต้องเพิ่มความเข้มงวดมากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันการลุกฮือจากประชาชน บทลงโทษอย่างรุนแรงสำหรับผู้ที่มีความเห็นคิดต่างหรือมีความคิดที่เข้าข้างไม่จงรักภักดีต่อท่านผู้นำ จากระบอบการปกครองที่เข้มงวดและจำกัดเสรีภาพของประชาชนจึงทำให้มีคนบางส่วนไม่พอใจและออกมาต่อต้าน รัฐบาลของเกาหลีเหนือจึงมีการสร้างค่ายกักกันขึ้นไว้เพื่อกักขังนักโทษทางการเมืองที่ถูกตัดสินโทษสูงสุด ซึ่งมีค่ายลักษณะนี้กระจายอยู่ทั่วประเทศ

ในขณะที่โลกภายนอกกำลังหมุนไปอย่างรวดเร็ว ประเทศรอบข้างกำลังแข่งขันเพื่อที่จะพัฒนาไปตามโลกเสรีทุนนิยมแต่เกาหลีเหนือกลับเหมือนหยุดเวลาเอาไว้และดำเนินไปตามแนวทางที่ผู้นำกำหนดในรูปแบบของโลกคอมมิวนิสต์ที่สมบูรณ์แบบของท่านผู้นำอันเป็นที่รัก ซึ่งปัจจุบันผู้นำคนปัจจุบันของเกาหลีเหนือคือคิมจองอิล

บรรณานุกรม

กองทุนเพื่อชีวิตสำหรับผู้พยายชาวเกาหลีเหนือ. **นี่หรือ...คือความจริง? คุกลับในเกาหลีเหนือ**. แปล
โดย ชัยทิพย์ คัดสุระ. เชียงใหม่: บริษัท เอเชียคอมมูนิเคชั่น แอนด์ เทรนนิง เซอร์วิส จำกัด,
2551.

โฆมิต ทิพย์เทียมพงศ์. **ไขปริศนา อาณาจักรสนชยาเกาหลีเหนือ**. กรุงเทพมหานคร: ก้าวแรก, 2552.

ชาร์ล โรเบิร์ต เจนกินส์. **คำสารภาพ**. แปลโดย สุวณี ไซโต้. สมุทรปราการ: บริษัท
เกียวโดเนชั่นพรีนติ้ง, 2550.

ดำรง ฐานดี. **พัฒนาการทางการเมืองการปกครองของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี
(เกาหลีเหนือ)และสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้)**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์เกาหลีศึกษา
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2555.

บาบารา เดมิก. **ใต้เงาเกาหลีเหนือ**. แปลโดย ชานินี ภคสุภา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร:
บริษัท สันสกฤต จำกัด, 2552.

บุญรัตน์ อภิชาติไตรสรณ์. **ฝ่าบัลลังก์จักรพรรดิโสมแดง**. กรุงเทพมหานคร:
บริษัท เนชั่น อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2555.

เบลน ฮาร์เดน. **หนีเกาหลีเหนือ**. แปลโดย คำเมือง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
บริษัท สันสกฤต จำกัด, 2552.

กวอดล ทรงประเสริฐ. **ประวัติศาสตร์เกาหลีสมัยใหม่**. กรุงเทพมหานคร: คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.

อนุชชา อาภาภิรม. **สงครามเย็นในแดนโสมวิกฤตที่ยังลึน**. กรุงเทพมหานคร:
มติชน, 2558.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

เจ้าสมุทร. เรื่องจริงสุดโหดของคุณคลับเกาหลีเหนือ[ออนไลน์]. เข้าถึงวันที่ 20 มกราคม 2557.

สืบค้นจาก <<http://topicstock.pantip.com/wahkor/03/X8991643/X8991643.html>>

ชินภัทร์ ไชยมล. ปฏิบัติการหนีเกาหลีเหนือ[ออนไลน์]. เข้าถึงวันที่ 21 มีนาคม 2557.

สืบค้นจาก <http://www.friends-borders.org/article.htm?detail_id=230#.VUnIcHmIrIV>

Kypsan. โฆษณาชวนเชื่อของเกาหลีเหนือ[ออนไลน์]. เข้าถึงวันที่ 20 มกราคม 2557.

สืบค้นจาก <<http://pantip.com/topic/31294442>>

Paul Erdos. เกาหลีเหนือ - ภาพผ่านเลนส์จากนักข่าว AP - **A North Korean road trip in pictures**

[ออนไลน์]. เข้าถึงวันที่ 21 เมษายน 2557. สืบค้นจาก <<http://pantip.com/topic/32791642>>

Peter Zhang. การเดินทางของผู้ลี้ภัยชาวเกาหลีเหนือ[ออนไลน์]. เข้าถึงวันที่ 21 เมษายน 2557.

สืบค้นจาก <<http://pantip.com/topic/31029724>>

Suez. ท่องไปในเกาหลีเหนือ[ออนไลน์]. เข้าถึงวันที่ 21 มกราคม 2557.

สืบค้นจาก <<http://pantip.com/topic/30365104>>